

Giới thiệu Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi

Bạch Kiếm Anh trong truyện Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi của tác giả Hắc Thiên Sứ, nàng được mệnh danh là thần trộm thế kỷ 21 không ngờ lại xuyên không qua trở thành trưởng nữ của đại phu nhân Thừa Tướng phủ vừa bị hạ độc chết. Nàng vừa ra đời trên vai đã phải gánh tội khác chết mẫu thân, phụ thân không yêu thương, kẻ mẫu ác độc đích muội lại là người khẩu xà tâm Phật. Nàng chỉ vừa mấy tháng đã bị bỏ ở trên một ngôi miếu hoang, nặc nàng tự sinh tự diệt. Mọi chuyện tưởng chừng như không còn liên quan đến phủ Thừa tướng nhưng không ngờ mấy năm sau nàng đột nhiên được đón về. Hóa ra Hoàng thượng muốn ban hôn nhưng đối tượng là vương gia bị hủy dung, tính tình lãnh huyết, đích muội của nàng phải gả cho hắn nên nàng được đón về chỉ để làm thế thân. Lấy thì lấy để xem ai còn chưa rõ. Nàng trở thành ngốc tử trở về phủ thừa tướng. Những gì họ nợ nàng, nàng nhất định đòi lại từng chút một. Một Ma Cô thiếu cung chủ Ma cung, nghĩa nữ Ma Tôn và Quỷ Mẫu. Một thần trộm Tuyết Anh cô nương nổi tiếng trên giang hồ. Không ai có thể ngờ lại là phế vật, ngốc tử Bạch Kiếm Anh của phủ thừa tướng. Hắc Triệu Hàn Kỳ nhĩ vương gia Lăng Sở quốc, danh xưng chiến thần vương còn là chủ thượng Hàn Âm cung. Dưới một người trên vạn người, Hoàng đế ca ca hắn cũng phải nể vài phần. Tính cách lạnh lùng, thị huyết, đến rợn người, ra tay tàn nhẫn hơn cả nàng, không động nữ sắc. Mặt lạnh hơn tiền, chỉ nở nụ cười khuyên đảo chúng sinh khi giết người. Có mái tóc trắng kì lạ, trên mặt lúc nào cũng đeo mặt nạ bạc che đi nửa gương mặt. Một con người đầy quyền lực, có sở thích biến thái là giết người, nên mọi người muốn đảm bảo tính mạng thì nên cách hắn càng xa càng tốt. Trước ngày thành thân không hiểu tại sao máu trộm cấp lại nổi lên, nàng lại đến phủ hắc trộm. Nào ngờ lại thất bại thảm hại dưới tay hắn, còn bị bại lộ thân phận, nàng không phục. Hắn và nàng vẫn không thoát khỏi định mệnh cùng nhau thành thân, rồi bất tri bất giác yêu nàng. Hắn ngôn tình sùng nàng lên trời xuống đất, nàng muốn gì hắn đều cấp. Hắn sùng nàng, giúp nàng báo thù. Hắn sùng nàng, ai muốn thương tổn nàng điều phải chịu chung kết cục đó là chết. Nàng đánh người, giết người hắn không quan tâm. Cho dù trời có sập xuống vẫn còn hắn ở đây giúp nàng chống đỡ... Mời các bạn đón đọc truyện hay này.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trở Về

"Thiếu cung chủ, có tin tức mới" nữ tử thanh y tâm 15, 16 tuổi cung kính nhìn Bạch Kiếm Anh một thân bạch y uyển chuyển báo cáo. (nữ tử thanh y- Hạ Tuyết nha hoàn cũng là hộ vệ thân cận của nàng, từ năm 4 tuổi được nàng thu nhận về Ma cung)

"Nói đi" Bạch Kiếm Anh cười nhẹ nói, vừa chậm rãi uống trà. Thu này lại liếc mắt nhìn Hạ Tuyết báo cáo như chờ xem kịch vui. 16 năm chính xác là 16 năm, rốt cuộc cũng chịu nhớ đến nàng rồi sao?

"Phủ thừa tướng mời người trở về. Ngoài mặt là vậy nhưng thật ra là muốn người thay Bạch Ngọc Mai (nhị tiểu thư tướng phủ) gả cho nhị vương gia" Hạ Tuyết ra vẻ bức xúc thay chủ tử là nàng nói. Bọn người đó thật đáng ghét đã bỏ rơi chủ tử, bây giờ lại muốn lợi dụng người sao? Hạ Tuyết xưa nay đối với Bạch Kiếm Anh một mực kính trọng, bọn họ lại có thể lợi dụng, khi dễ chủ tử của nàng sao.

Bạch Kiếm Anh khẽ nhếch môi, thì ra là muốn nàng trở về làm vật thế thân. Nhị vương gia? Nàng đã từng nghe nói về hắn, một con người lạnh lùng, thị huyết, xem mạng người như cỏ rác. Ra tay có phần thâm độc hơn cả nàng. Nhưng nàng không tin mình đâu không lại hắn.

"Được, khi nào họ đến?" Bạch Kiếm Anh thu lại ý cười nói

"Thiếu cung chủ, sao có thể?... " Hạ Tuyết chưa dứt lời đã bị nàng cắt ngang. Nàng biết Hạ Tuyết cũng chỉ lo lắng cho nàng. Nắm lấy tay Hạ Tuyết nàng tươi cười nói, nàng thật ra từ lâu đã xem Hạ Tuyết là người thân rồi.

"Yên Tâm, ta diễn nhiên tự có chủ ý. Ta là muốn điều tra về cái chết của mẹ ta thôi. Giả lại em đang nghi ngờ thực lực ta sao?" Nàng không thể nào trở về mà không có mục đích được. Lúc bỏ nguyên chủ trong miếu tự sinh tự diệt vốn không nghĩ cho người, nếu không nhờ được một vị sư cướp giúp và được Ma Tôn cùng Quỷ mẫu nhận làm nghĩa nữ với thân xác đó nàng sao có thể sống đến giờ này. Nàng nhờ thân xác này mà sống lại, nàng là người có ân báo ân có thù trả báo. Đương nhiên không muốn mắc nợ nguyên chủ, nàng sẽ đòi lại những gì thuộc về nguyên chủ. Bắt bọn họ trả lại gấp bội những gì họ đã làm. Bây giờ lại muốn lợi dụng nàng làm vật thế thân, không dễ như vậy. Nàng nhất định nào loạn phủ thừa tướng a.

"Hạ Tuyết hiểu rồi, ngày mai họ sẽ đến" Hạ Tuyết nghe những lời này cũng an tâm được phần nào. Chủ tử của nàng thật tội nghiệp, nàng nhất định cố hết sức giúp cho thiếu cung chủ.

"Hảo, sao này gọi ta là tiểu thư hoặc cứ gọi tiểu Anh đi" Bạch Kiếm Anh cười rạng rỡ nói.

"Hạ Tuyết hiểu rồi thiếu... Tiểu thư" Hạ Tuyết cũng cười nói. Nàng muốn cả đời này đi theo tiểu thư, cho dù không xuất giá cũng được (tg: Nhưng sao này lại có người đòi xuất giá a)

"Nhưng mà tiểu thư người thế nào lại biết phu nhân bị người khác hãm hại?" Hạ Tuyết thắc mắc nhìn nàng hỏi. Tiểu thư lúc ấy nhỏ như vậy làm sao có thể biết được.

Bạch Kiếm Anh cười tinh nghịch, đây là lúc nàng vừa xuyên qua thì nghe bọn họ nói chuyện với nhau nên mới biết a. Nhưng lúc đó định lên tiếng mà sợ bọn họ tưởng nàng là yêu tinh chuyển thế rồi đem nàng đi giết lần nữa a. Lúc đó chắc sẽ rất thảm. Nàng suy nghĩ rồi lắc đầu.

Hạ Tuyết đen mặt nhìn tiểu thư của nàng chắc lại suy nghĩ lung tung rồi. Tiểu thư của nàng, nàng dĩ nhiên rất hiểu tiểu thư rất thích suy diễn.

"Bí mật không thể bật mí" nàng nháy mắt nói. Chờ xem ngày mai nàng nhất định sẽ chinh bọn họ đến chết. (tg: Ác quá a, thiện tai, thiện tai ^o^)

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nàng có được cái "may mắn" xuyên qua trở thành nguyên chủ này là nhờ ha tên mặt trắng như bột và tên mặt đen như than kia. Hai cái tên không có đạo đức nghề nghiệp cư nhiên lại bắt nhầm hồn nàng, cho nàng một vé đi du lịch miễn phí ở địa phủ. Và tất nhiên vì muốn bù đắp lỗi lầm nên đã giúp nàng sống lại. Nhưng tại sao lại là xuyên không a. Hai tên đó tốt nhất đừng để nàng gặp lại. Nếu không cho bọn chúng chết thêm một lần nữa.

"Vậy có cần thông báo cho Ma Tôn và Quỷ Mẫu không?" Giọng nói thanh thúy của Hạ Tuyết đưa nàng thoát khỏi suy nghĩ. Nàng suýt chút lại quên mất, nghĩa phụ và nghĩa mẫu này tuy không phải cha mẹ ruột nhưng lại hết mực yêu thương, nuông chiều nàng nha.

"Không cần, đoán chừng tin tức của họ còn nhanh hơn chúng ta" Bạch Kiếm Anh suy nghĩ một hồi rồi miệng. Ngày mai nàng nhất định hảo hảo 'tiếp đãi' họ a.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nhận Nhầm

Bạch Kiếm Anh một thân lam y, ngáp ngắn ngáp dài ngồi trên ghế chờ đợi bọn người kia đến. Nàng cũng đâu muốn sáng sớm ra đây ngồi chờ đợi như vậy chứ? Tại cái cô nãi nãi Hạ Tuyết đó một hai kéo ô chắn của nàng, lôi nàng ra đây a.

"Hạ Tuyết đứng đây đợi, ta vào ngủ một lát" nàng ngáp ngắn ngáp dài nói. Cái bọn người đó đến để đón nàng mà, là họ cần nàng đâu phải nàng cần họ. Lại bắt nàng chờ, nàng đeo thêm đợi. Nhưng đi chưa được mấy bước lại bị Hạ Tuyết nắm áo lôi lại nhán nàng vào ghế.

"Tiểu thư à, dù sao hôm nay cũng là ngày đầu người trở về tướng phủ. Người chẳng lẽ không phấn khởi hay gì đó sao? Người không sao nhưng mà em có chút run đó người phải đợi với em chứ..." Hạ Tuyết thao thao bất tuyệt. Kiếm Anh cũng cảm thấy đau đầu rồi. Nàng thật sự không biết mình là tiểu thư hay Hạ Tuyết mới là tiểu thư nha. Còn nữa nàng mới là đại tiểu thư tướng phủ, người họ cần đón trở về nàng không run mất mớ gì Hạ Tuyết lại run như vậy chứ? Có phải hơi lỗ không?

"Hạ Tuyết, ta và em ai là tiểu thư?" Nàng đưa đôi mắt úy khuất nhìn về vị cô nương nào đó.

"Dĩ nhiên là người rồi, nhưng em là nô tì thân cận của người có trách nhiệm lo cho người. Em biết người rất cảm kích. Không sao em..."

"Ta hiểu, ta cùng em đợi" lời chưa nói đã bị Kiếm Anh cắt ngang. Kiếm Anh khỏe môi không ngừng co rút. Nàng không đồng ý chắc là sẽ bị hành hạ lỗ tai nữa mất.

Đột nhiên ngoài cửa, một trận huyên náo truyền đến. Nàng nhìn Hạ Tuyết cùng nháy mắt. Hạ Tuyết lập tức hiểu ý mà đi nghênh đón 'khách quý'

Hạ Tuyết vừa bước ra ngoài cửa đã nhìn thấy kịệu lớn 8 người khiên. Hạ Tuyết cảm thán mấy người này muốn nhờ người khác làm vật thể thân cũng phở trương như vậy. Ngoài người khiên kịệu ra còn có hai nữ nhân. Một nữ nhân trung niên chừng bốn mươi tuổi, nhưng gương mặt vẫn rất trẻ, mày liễu, mũi cao, chứng tỏ lúc còn trẻ là một mỹ nhân. Bên cạnh là một nữ nhân chừng 15 tuổi, gương mặt có vài phần giống với nữ nhân kia. Trên người một thân hồng y tao nhã không hổ danh là đệ nhất mỹ nhân của kinh thành. Hai nữ nhân không ai khác chính là di nương- Lý Dao và đích muội- Bạch Ngọc Lan của nàng. Nhưng đối với Hạ Tuyết bọn họ còn kém rất xa tiểu thư nàng.

Vừa nhìn thấy Hạ Tuyết đôi mắt Lý Dao và Bạch Ngọc Lan ánh lên tia khinh bỉ. Không khác với suy nghĩ của bọn họ, Bạch Kiếm Anh cũng chỉ có như vậy. Lập tức hai mẹ con nhà nào đó chạy đến ôm Hạ Tuyết khóc nức lên. Nói mấy lời vô cùng thương cảm, làm cho người ta cảm động nha. Hạ Tuyết suýt chút bị làm cho té ngựa a. Hai mẹ con này diễn cũng giỏi thật. Họ thích diễn thì cứ để họ diễn đi, Hạ Tuyết nàng chịu thiệt một chút về đến liền đi giặt lại quần áo.

Kiếm Anh đứng sau cánh cửa bịch chặt miệng nhìn cười đến nội thương. Không phụ công nàng dạy dỗ nha, nha đầu Hạ Tuyết này quả nhiên thông minh. Hai mẹ con nhà này lại có thể diễn sâu như vậy, nếu đưa họ về hiện đại chắc chắn có thể trở thành diễn viên đóng vai phản diện nổi tiếng nha, hắc hắc. Đợi hai mẹ con đó khóc gần cạn kiệt nước mắt nàng mới từ cử hế đầu ra. Làm ra bộ mặt ngây thơ, đôi mắt si ngốc. Thật ra là nàng cảm thấy mình làm diễn viên cũng khá hợp nha. Người như nàng chỉ có thể đóng vai nữ chính thôi. (*_*) tự luyện quá mức cho phép)

"Hạ Tuyết a~ ta đói!" nàng giọng nói si ngốc, hai mắt đăm đăm nhìn Hạ Tuyết. Chạy nhanh đến ôm chân Hạ Tuyết. Nàng quá khâm phục chính mình mà. Hạ Tuyết cũng rất khâm phục tiểu thư nha, diễn quá xuất sắc.

"Hạ Tuyết? Người không phải Bạch Kiếm Anh?" Hai mẹ con Lý Dao há hốc mồm nhìn một màn trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Ngọc Tử

"Hai vị nhận nhầm rồi, nô tì tên Hạ Tuyết. Đây là tiểu thư" Hạ Tuyết nói tay chỉ về phía Bạch Kiếm Anh. Tiểu thư diễn thật giỏi nha, lại có thể bày ra bộ dáng si ngốc đó.

Hai mẹ con Lý Dao và Bạch Ngọc Lan cả người cứng đờ. Bọn họ cứ ngỡ có thể nhận nhầm, đáng chết, nước mắt của bọn họ từ nãy đến giờ có lợi ích gì chứ. Nhìn về phía Bạch Kiếm Anh hai mẹ con Lý Dao vô cùng bất ngờ và ghen ghét đặc biệt là Lý Dao. Bạch Kiếm Anh lại có thể xinh đẹp, lại giống với nữ nhân đó như vậy, nhưng bộ dáng này...

Kiếm Anh cười thầm, nàng được thừa hưởng nét đẹp từ mẹ, nàng cũng biết mình rất xinh đẹp cũng không cần bất ngờ vậy chứ. Đôi mắt si ngốc hiện lên một tia giả hoạt đánh giá hai mẹ con phía trước, gương mặt thì khỏi nói vẫn không xinh đẹp bằng nàng. Ăn mặc quá lòe loẹt sợ người khác không thấy mình sao, nói chung là có làm sao cũng không bằng nàng. Đúng là đẹp cũng khổ mà, bị người ta ghen ghét.

"Hạ Tuyết ta đôi bụng" Kiếm Anh tiếp tục nhập tâm vào vai diễn.

"Anh nhì làm sao vậy?" Lý Dao nghi hoặc nhìn chằm chằm Kiếm Anh, Bạch Ngọc Lan cũng không khỏi tò mò nhìn Bạch Kiếm Anh.

"Hức hức, tiểu thư người ba tháng trước không may... Hức bị trượt chân ngã xuống hồ, đầu bị va phải đá nên trở thành như vậy" Hạ Tuyết vừa kể vừa khóc nức lên bộ dáng còn đau khổ hơn hai mẹ con Lý Dao lúc này a. Kiếm Anh há hốc nhìn Hạ Tuyết suýt quên diễn luôn rồi.

"A, Hạ Tuyết à hai tắc kè bông này là ai vậy?" Bạch Kiếm Anh đôi mắt si ngốc ánh lên chút sợ hãi, trốn phía sau Hạ Tuyết. Hai tròng mắt đã rung rung nước mắt, chỉ chờ trào ra ngoài thôi.

"Người..." Bạch Ngọc Lan định quát lên thì bị Lý Dao giữ lại. Nàng ta là đệ nhất mỹ nữ kinh thành đó, lại có thể nói nàng ta là tắc kè bông, chọc tức chết nàng ta rồi. Nàng ta mặc kệ để cho nương tự giải quyết đi.

"Anh nhì ta là Đại nương đây là muội muội con, mau về nhà với ta đi" Lý Dao mắt nhắm lại nhìn Bạch Kiếm Anh. Bà ta còn sợ nàng không đồng ý trở về, nếu đã trở nên như vậy thì mọi chuyện đơn giản rồi.

Bạch Kiếm Anh nàng cũng thật bá phúc bà ta rồi. Khóc như vậy vẫn chưa hết nước mắt sao? Người bà ta làm bằng nước chắt. "Đại nương là gì? Ăn được không?" Bạch Kiếm Anh đưa tay lên miệng nhìn Lý Dao bộ dáng muốn có bao nhiêu si ngốc thì có bấy nhiêu. Đại nương? Dám cướp vị trí của nương nàng, sau này xem nàng chinh các người thế nào.

"Chuyện này..." Lý Dao nhất thời đơ mặt, Bạch Kiếm Anh đã ngốc như vậy vẫn còn làm khó bà, thật giống với tiện nhân kia mà. Con ngốc này thích ăn như vậy hay là cứ dùng đồ ăn để dụ dỗ nàng về phủ.

"Anh nhì mau theo đại nương về phủ. Có rất nhiều thức ăn ngon, còn có nhiều thứ để chơi, rất thú vị. Anh nhì ngoan theo đại nương về" Lý Dao giọng cưng chiều nói làm nàng thật kinh tởm. Xem nàng là hài tử sao? Lại có thể dùng cách dụ trẻ con đó.

"Hảo, nhưng Kiếm Anh hiện tại rất muốn chơi, muội muội xấu xí này chơi với Kiếm Anh đi. Nếu không Kiếm Anh tuyệt đối không về" nàng hai mắt long lanh nhìn về phía Lý Dao cùng Bạch Ngọc Lan.

Lý Dao liếc nhìn Bạch Ngọc Lan.

Bạch Ngọc Lan đen mặt, tắc kè bông, xấu xí. Bạch Kiếm Anh xem nàng ta là gì chứ. Nhưng dù sao Bạch Kiếm Anh này cũng phải trở về, nàng ta nhất định phải nhện.

"Ta đồng ý" Bạch Ngọc Lan cắn răng nói, cũng chỉ vì tương lai của nàng ta thôi.

Mắt Kiếm Anh ánh lên tia gian trá, Bạch Ngọc Lan nguoi chết chắc rồi. Nàng nề tình một chút cùng lắm cho nàng ta mất mặt một chút đi. Nàng mới gặp đã không ưa nàng ta lắm, xem như Bạch Ngọc Lan nàng ta xui xẻo.

Hạ Tuyết đứng một bên thương tiếc. Bạch Ngọc Lan này thật xấu số, lại bị tiểu thư nàng chọn làm mục tiêu đầu tiên. Hạ Tuyết lắc đầu thương cảm.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sủng Ngốc Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

"Người muốn chơi như thế nào?" Bạch Ngọc Lan ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng liền bị Lý Dao dùng ánh mắt cảnh cáo. Nữ nhi này của bà ta cũng thật là, phải cố gắng nhìn một chút vì tương lai chứ. Nữ nhi của bà ta đường đường là đệ nhất mỹ nhân kinh thành sao có thể gả cho một tên vương gia xấu xí.

"Muội muội xấu xí, người quý xuống làm chó cho ta xem đi nha. Ta sẽ lập tức trở về" Bạch Kiếm Anh nghịch tặc nói, khinh bỉ nàng nàng cho người mất mặt trước mặt mọi người. Nàng đã nể tình tên phụ thân kia lắm rồi, tên thừa tướng đó không có thành ý nha, lại không đi theo đón nàng. Hay là không còn mặt mũi gặp nàng.

"Người..." Đến lúc này người chịu đã kích nhất lại là Lý Dao. Bạch Kiếm Anh này có thật là ngốc hay chỉ là... Nữ nhi bà ta từ nhỏ đến lớn yêu thương lại phải đi giả làm chó sao? Chuyện này không thể nào, nhưng nếu không thì...

Bạch Ngọc Lan sắc mặt trắng bệch nhìn Lý Dao cầu cứu. Phải làm chuyện đó, thật sự quá mất mặt. Bạch Kiếm Anh thật đáng chết. Nàng ta vẫn phải nhịn, thù này nàng ta nhất định phải trả.

Hạ Tuyết đứng một bên âm thầm đưa ngón cái về phía Bạch Kiếm Anh. Rồi lại tiếp Bạch Kiếm Anh phụ họa.

"Yêu cầu có hơi quá đáng, nhưng phu nhân... Tiểu thư đã muốn gì thì không thể thay đổi đâu, hay là mọi người cứ về đi. Tiểu thư..." Hạ Tuyết khó xử nhìn Lý Dao chưa nói hết câu liền bị Lý Dao ngắt lời.

"Không được, Lan nhi" Lý Dao nhìn về phía Bạch Ngọc Lan. Khăn tay lụa trong tay đã sớm bị nắm sắp đứt rồi.

Bạch Ngọc Lan hai hốc mắt hơi đỏ lên, nương nàng làm gì tự có cân nhắc nàng ta không thể làm trái, cũng phải vì tương lai của nàng ta. Nhưng đối với tiểu thư khuê các như nàng ta sớm đã không chịu nổi, thật quá mất mặt. Bạch Kiếm Anh rõ ràng là cố ý...

Đám kiệu phu và nô tì đi theo mẹ con Lý Dao chẳng những không thương xót mà còn đang cố gắng nhịn cười. Cũng chỉ trách mẹ con bọn họ ngày thường ăn ở không tốt.

"Không giống, chó phải sủa" Bạch Kiếm Anh phồng má nói.

Lý Dao sắc mặt tái đi.

"Anh nhi con quá đáng rồi, Lan nhi dù sao cũng là muội muội của con" Lý Dao dịu dàng nói, nhưng mắt lại hiện lên tia cừ hận.

"Con không hiểu, lúc này đại nương hứa với Anh nhi rồi mà?" Bạch Kiếm Anh gãi đầu nhìn Lý Dao.

"Tiện nhân như người chỉ có thể nói chuyện với súc vật làm sao có thể hiểu tiếng người chứ?" Bạch Ngọc Lan trùng mắt nói.

"Người..." Hạ Tuyết nói lại bị Bạch Kiếm Anh cướp lời.

"Không phải, không phải ta nghe người nói rất rõ ràng mà" Bạch Kiếm Anh quơ tay nói. Muốn nàng làm vật thể thân lại không biết nhẫn nhịn như vậy, Bạch Ngọc Lan này quá thất bại.

"phốc..."

Một số người kiệu phu và nô tì không chịu được cười lên. Ý tứ trong lời nói của Bạch Kiếm Anh chính là nói Bạch Ngọc Lan là súc vật a. Đại tiểu thư này của bọn họ quả thực lợi hại, đã là ngốc tử lại có thể chọc tức hai mẹ con Lý Dao như vậy.

Lý Dao đưa mắt cảnh cáo đám người sau lưng lại quay sang Bạch Kiếm Anh "Anh nhi hay là thôi đi, chúng ta về tướng phủ sẽ có nhiều trò chơi hơn"

"Được" Nàng ta mất mặt vậy cũng đủ rồi. Nàng cũng muốn sớm về để được gặp người được gọi là phụ thân đó. Tướng phủ sau này có chuyện gì cũng đừng trách nàng, nàng là vô tội. Có trách thì trách... Hai mẹ con họ mời nàng về, hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Về Đến Phủ

"Tại sao bên cạnh con lại có cô nương này?" Lý Dao đỡ Bạch Ngọc Lan đứng dậy rồi nhìn Hạ Tuyết đầy nghi hoặc.

"Nô tì từ nhỏ không cha không mẹ, may được tiểu thư lúc chưa mất trí nhớ cứu giúp, đưa nô tì đến ngôi chùa này. Nô tì rất biết ơn nên nguyện cả đời đi theo tiểu thư" Hạ Tuyết vừa nói vừa giả vờ chấm chấm hai mắt diễn sâu. Những gì nàng kể cũng đều là sự thật nha, nàng rất biết ơn tiểu thư. Nguyện cả

đôi này làm trâu làm ngựa cho người.

"Đại nương a~ Anh nhi muốn đưa Hạ Tuyết đi cùng" Bạch Kiếm Anh ôm chân Hạ Tuyết như nói: Nếu như người không đồng ý, ta không về.

Lý Dao bắt đầu đi từ một tiếng, dù sao cũng chỉ là một con nô tì chẳng có gì đáng ngại (sai lầm). Nàng lên kiệu ngồi một mực đòi Hạ Tuyết vào cùng mẹ con Lý Dao cũng hết cách đành đồng ý. Trên đường về hai mẹ con Lý Dao luôn suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì, tâm trạng có chút lo lắng trái lại với người nào đó trong kiệu, vẫn còn có tâm trạng dễ ngủ. Nàng phải nghỉ ngơi lấy lại sức (tg: Nãy giờ tg có cho làm gì đâu, oan ức) để có sức mà chinh người.

Hạ Tuyết lắc đầu thờ dài, tiểu thư nàng đột nhiên hôm nay tốt đột xuất thì ra là muốn nàng vào đây để quạt cho mình ngủ a. Thiên a, nàng thật khổ mà.---

Kiểu cuối cùng cũng dừng lại trước phủ thừa tướng. (mọi người tự tưởng tượng nha, tg tả đỡ lắm)

Hạ Tuyết lay người Bạch Kiếm Anh dậy, cả hai cùng bước xuống kiệu. Hai bên cổng dài vào phía trong là mấy chục hạ nhân, thấy nàng bước ra liền rải hoa đánh trống thổi kèn. Thật lãng phí, làm mấy thứ tào lao này làm gì chứ, lấy đồ ăn cho nàng là được rồi. Tuy là hơi tiếc nhưng nàng vẫn không quên mình đang giả ngốc.

"đồng người như vậy đám ma sao? Đây Phủ thừa tướng, thừa tướng chết rồi hả?" Nàng ngây thơ nhìn đám người trước mặt hỏi.

Cả đám hạ nhân đồng loạt run rẩy, sao trí tưởng tượng của đại tiểu thư này lại phong phú như vậy, hai mẹ con Lý Dao cũng không khỏi chấn động. Chân của thừa tướng- Bạch Thừa Ngôn đang bước đi cũng bị câu nói của nàng làm cho đồng băng tại chỗ. Lời nói quả là có tính sát thương.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cục Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

"Ta nói gì sai sao?" Bạch Kiếm Anh nói nhìn tập thể đang đơ người trước mặt.

"Thiếu thư..." Hạ Tuyết khó xử vuốt tay Kiếm Anh nhưng trong bụng thực ra đang cười thầm. Tiểu thư nhà nàng quả thực độc miệng nha.

"Kiếm Anh đừng nói vậy, đây là chào mừng con trở về" Bạch Thừa Ngôn nén giận trong lòng ôn nhu nói. Hắn cũng không nên chấp nhất với ngốc tử.

Bạch Kiếm Anh trong lòng hừ lạnh. Tên thừa tướng này quả nhiên nham hiểm, lúc đầu nàng cũng nhận ra nhưng cũng không thể đoán ra ai. Thì ra từ sớm lão cáo già này đã cho người đi theo, về sớm hơn Lý Dao một bước báo cáo tình hình lại cho ông ta. Nếu không trong tình huống này ông ta có lẽ nào lại có thể nén giận, mà ôn nhu nói chuyện với nàng.

"Ông là ai?" Bạch Kiếm Anh liếc nhìn Bạch Thừa Ngôn giả ngây thơ hỏi. Hừ, tên cáo già này không có võ công. Càng dễ đối phó rồi.

"Ta là phụ thân của con" Bạch Thừa Ngôn mắt ôn nhu nhìn Bạch Kiếm Anh. Nha đầu này thật giống người đàn bà kia, càng làm cho hắn thêm hận.

Bạch Kiếm Anh đôi mắt sáng lên lao về phía trước, Bạch Thừa Ngôn diễn sâu nước mắt lưng tròng dang tay ôm nàng thì... Ông ta bị nàng bỏ đẹp mà chạy về phía thức ăn. Thức ăn là lúc này Lý Dao dặn người làm cho Bạch Kiếm Anh. Làm đám nô tì suốt cười ra tiếng, sắc mặt của Bạch Thừa Ngôn lúc này rất 'đa dạng'

"Chúng ta mau vào trong đi" Lý Dao giải vây, con nha đầu Bạch Kiếm Anh này thật biết cách chọc điên người khác mà.

Bọn họ cùng nhau đi vào phủ, sau khi ăn xong Bạch Kiếm Anh trở về phòng bọn họ sắp xếp cho nàng.

"Mau vào đây" Hạ Tuyết đứng cạnh Bạch Kiếm Anh lạnh giọng nói.

Từ cửa sổ một bóng đen phi thân vào. Nữ tử một thân hắc y, gương mặt thanh tú xinh đẹp gặp người hành lễ.

"Thiếu cung chủ"

"Hạ Băng?" Bạch Kiếm Anh cùng Hạ Tuyết vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cục Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 7: Hạ Băng

Nữ tử tên Hạ Băng chưa kịp quỳ xuống hành lễ thì "phịch" một đống thịt lớn lao về phía nàng. Vâng miếng thịt lớn không ai khác là Hạ Tuyết.

"Hạ Băng, ta nhớ ngươi quá a"

Hạ Băng đẩy Hạ Tuyết ra. Nàng chỉ mới đi làm nhiệm vụ có ba ngày, đâu phải ba năm đâu chứ? Biểu lộ cảm xúc thái quá. Khi nàng trở về thì đã nhận được tin tức tiểu thư nàng trở về nhà, liền nhanh chóng chạy đến đây.

"Tiểu thư, người nô lòng nào bỏ lại ta trở về chứ?" Hạ Băng đưa đôi mắt ngập nước nhìn Bạch Kiếm Anh. Nàng có làm gì đâu chứ, Hạ Băng này từ khi nào bị lây bệnh diễn sâu của Hạ Tuyết vậy a.

"Để mấy ngày nữa ta tìm cách đưa ngươi vào phủ" Kiếm Anh thở dài nói, nàng còn lựa chọn khác sao? Nàng thắc mắc không biết bây giờ ai mới là tiểu thư đây.

"tiểu thư tốt với ta nhất" Hạ Băng cười tươi nói.

Hạ Tuyết đứng một bên đen mặt, lại có thể trực tiếp ném bơ cho nàng ăn.

Hạ Băng vào lúc nhỏ được Kiếm Anh thu nhận. Cũng giống như Hạ Tuyết, Hạ Băng vô cùng trung thành và biết ơn Kiếm Anh. Tên Hạ Băng và Hạ Tuyết của hai nàng cũng do Kiếm Anh đặt. Kiếm Anh từ lúc thu nhận hai nàng vào Ma cung đến nay luôn đối đãi với hai nàng như người một nhà, luôn quan tâm đến hai nàng.

"Hạ Băng, ngươi định ở đâu?" Hạ Tuyết nhìn Hạ Băng hỏi. Bây giờ tiểu thư nhà nàng ở đây, Hạ Băng này lại chưa thể ở phủ thừa tướng này. Bạch Kiếm Anh cũng nhìn Hạ Băng chờ đáp án.

Đột nhiên nhớ đến vấn đề này nha. Hạ Băng nàng không biết

phải ngủ đâu đây, thường này nàng thường ở cùng chủ tử nhưng giờ lại không thể ở đây. Hạ Băng trầm ngâm một hồi lâu rồi cuộc phán một câu xanh rờn.

"Ta chưa nghĩ đến"

Làm Kiếm Anh và Hạ Tuyết suýt té ghế.

"Vậy tạm thời ngươi đến khách điểm ở gần đây ở đi" Kiếm Anh suy nghĩ rồi nói. Và Hạ Băng bị Kiếm Anh ra lệnh đuổi khách ngay lập tức, đành ngâm ngùi mà đi ra khách điểm. Hạ Băng này đúng là đến không đúng lúc mà, nàng mà để Hạ Băng ở đây chắc chắn sẽ bị hai người Băng, Tuyết này hành hạ lỗ tai không ngủ ngon được.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hôm sau, tại phòng của Kiếm Anh. Trên giường một cục bông cuộn tròn, mặc cho Hạ Tuyết gọi.

"Tiểu thư mau thức dậy đi" Hạ Tuyết lắc nhai. Có phải tiểu thư nàng định làm ồ ở đó luôn không vậy.

"Mới sáng sớm, cho ta ngủ chút đi" Nàng giọng ngáy ngủ lên tiếng, vẫn không chịu rời khỏi chăn ấm áp. Nàng là đang rất buồn ngủ, sao thích làm phiền nàng quá vậy?

"Tiểu thư, sáng sớm của người chính là buổi trưa của người ta đó. Còn nữa một chút của người đã mười lần rồi đó. Người mau dậy để tính bước tiếp theo chứ?" Hạ Tuyết nói, quan trọng nhất là phải đem Hạ Băng về cho nàng nha, nếu không sẽ không ai nói chuyện với nàng rất chán đó.

Kiếm Anh từ trong chăn từ từ chui ra, một bộ dạng kinh người. Tóc tai lộn xộn, quần áo nhăn nhoe, gương mặt ngáo hết sức, ai nhận ra là thiếu cung chủ Ma cung bạch y thoát tục không nhiễm bụi trần, xinh đẹp như thiên tiên nữa đây. Lùi thủ đi thay y phục, rồi để Hạ Tuyết giúp mình búi tóc. Y phục thời này vừa khóc mặt, vừa dày còn nóng nữa. Nàng đã ở đây lâu như vậy vẫn cảm thấy khó chịu. Nói đi cũng phải nói lại, số nàng thật nhỏ. Chỉ sau một đêm đi ngủ hờn lại có thể lia khỏi xác. Sau đó lại gặp hắc bạch vô thường, cứ ngỡ mình may mắn. Kết quả nhận được lại là hai tên đó mặt không sắc thái nói với nàng: "Sorry, bọn ta bắt nhầm hồn" (tỷ: Biết tiếng anh luôn cơ) hai tên không có đạo đức nghề nghiệp này, lại không cẩn thận hải nàng rơi vào vòng xoáy thời gian mà đến đây. Đây chính xác là tình huống cầu huyết nha. Nàng nhớ lại chuyện cũ mà thở dài.

"Tiểu thư, người thờ dài gì chứ? Người nên thờ dài là Hạ Tuyết em đây mới phải, gọi người dậy cực khổ như vậy?" Từ khi đi theo tiểu thư đến nay, cùng tiểu thư đi giết người, bị người giết tất cả những tình huống nguy hiểm đều đã từng gặp phải. Hạ Tuyết từ lâu đã không sợ chết, nhưng sợ nhất lại là gọi tiểu thư dậy. Ai mà biết được việc đó cực khổ thế nào đâu chứ? Tiểu thư nhà nàng khi chưa ngủ đủ vốn dĩ không thể lại gần, ví dụ điển hình là từ sáng đến giờ Hạ Tuyết đã hôn đất lần n, suýt chút còn ăn luôn mấy viên dạ minh châu (Kiếm Anh tỷ ném í)

"Em nói ít một chút, chúng ta đi ăn sáng" Kiếm Anh xoa bụng xẹp lép nói.

"Tiểu thư bọn họ chờ người từ sáng đến giờ đó" Hạ Tuyết cười tinh ranh nói với Bạch Kiếm Anh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Đến nơi dùng cơm, Bạch Kiếm Anh trở lại bộ dáng si ngốc. Không thèm để ý đến sắc mặt khó coi của mọi người xung quanh mà ngồi vào bàn ăn.

"Anh nhi, con sao lại đến trễ như vậy? Mọi người cũng mau ăn đi" Thừa tướng nói, mẹ con Bạch Ngọc Lan cũng cố nhịn con tức giận xuống mà ăn cơm. Nhưng nàng đâu dễ dàng tha cho họ như vậy. Bạch Kiếm Anh cầm đũa lên gắp mỗi món một miếng, lại chê thịt quá mặn, canh quá ngọt, cá chưa chín,... Một bàn thức ăn ngon đều bị nàng khuấy tung lên, mỗi món đều dính nước bọt của nàng. Nàng gắp một miếng rau bỏ vào chén của Bạch Thừa Ngôn. Ánh mắt mong đợi nhìn hấn ta.

"Anh nhi, ta no rồi" Bạch Thừa Ngôn sắc mặt méo mó nói. Thức ăn đều dính nước bọt của nàng như vậy hấn sao có thể ăn được chứ.

"Oa oa, người không ăn người xem thường ta. Ta phải trở về" Bạch Kiếm Anh khóc nức lên, lừa hấn từ sao, cả bàn thức ăn vẫn còn nguyên từ đầu tới cuối chỉ có nàng động đũa, ăn rồi? Nàng đâu phải hấn từ. Từng người trong tướng phủ này ai từng đắc tội với mẫu thân của nàng thì đừng hòng sống yên ổn. Nàng cho cả nhà ông ta ăn không ngon ngủ không yên. Đừng để nàng điều tra được cái chết của mẫu thân liên quan tới bọn họ, nếu không nàng nhất định tận diệt tướng phủ, để cho họ sống không bằng chết. Không phải nàng độc ác, chỉ có thể trách ngày xưa bọn họ đối với mẫu thân nàng thế nào.

"Ta ăn, ta ăn là được" Bạch Thừa Ngôn nói, hấn vì việc lớn phải biết hi sinh. Nữ nhi của hấn chỉ có Bạch Ngọc Lan, nếu không vì Bạch Ngọc Lan hấn cũng không như vậy.

Bạch Thừa Ngôn cố gắng nuốt miếng rau xuống mà không ói ra. Mọi người xung quanh nhìn vào cũng thật hết muốn ăn cơm. Kiếm Anh nhếch môi nhẹ, Bạch Thừa Ngôn này lại có thể vì mẹ con Bạch Ngọc Lan mà nhẫn nhịn như vậy. Nhưng vì sao lại không thể dùng một phần yêu thương đó đối với mẫu thân nàng. Trong mắt ông ta nàng cũng chỉ là vật thể thân. Đối với một đứa bé từng bị ông ta vứt bỏ hoàn toàn không có chút ăn năn. Nàng tuy đã từng giết người nhưng cũng chưa từng giết người tốt, huống hồ thân xác này lúc đó chỉ là một đứa bé chưa có đủ nhận thức còn là nữ nhi của ông ta, xem như ông ta đủ nhân tâm. Nhưng không biết từ khi nào, nàng đã quên mình là người hiện đại. Nàng thật sự đã xem mình là người của thế giới này, là Bạch Kiếm Anh của thời đại này.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đạo Phổ Cũng Không Yên

Mọi người nhìn Bạch Thừa Ngôn ăn xong cũng không còn tâm trạng gì ăn nữa (muốn nôn í) với lại thức ăn trong nhà bếp hiện tại đều nằm trên bàn này, bọn họ muốn ăn cũng không thể ăn được.

Hạ Tuyết suýt nôn rồi, ghê quá đi. Nhưng người như ông ta dám bắt tiểu thư nàng làm vật thể thân không yêu thương tiểu thư, cả thức ăn này cũng không xứng ăn. Bạch Kiếm Anh có ý cười cũng nhanh biến mất.

"Ta ăn no rồi, muốn đi dạo a" Bạch Kiếm Anh xoa bụng nói. Nàng rõ ràng là đói muốn chết a. Thức ăn ở đây thật tệ không ngon như của nghĩa mẫu nàng làm. Đành ra ngoài ăn, sẵn tiện dạo chơi một bữa, cũng đã mười năm nàng chưa trở về nơi này.

"Chuyện này..." Lý Dao phân vân nhìn Bạch Thừa Ngôn.

"lão gia, phu nhân yên tâm đã có Hạ Tuyết đi cùng tiểu thư. Nếu như không chiều theo ý tiểu thư..." Hạ Tuyết hiểu ý mà giúp Bạch Kiếm Anh, dù sao nàng cũng đói rồi.

"Thôi được, cho người đi theo bảo vệ đại tiểu thư" Bạch Thừa Ngôn vội lên tiếng. Bạch Kiếm Anh này cũng thật khó chiều. Tiếng đại tiểu thư vừa phát ra liền làm cho mẹ con Bạch Ngọc Lan chau mày. Trước khi Bạch Kiếm Anh trở về, đại tiểu thư chính là Bạch Ngọc Lan. Kiếm Anh cũng chỉ thăm khinh bỉ, đại tiểu thư? Trong lòng họ xem nàng là đại tiểu thư thật hay sao? Nàng đã trở về hơn một ngày, thừa tướng đại nhân cao cao tại thượng đây tuy bề ngoài đối xử rất tốt, muốn bù đắp cho nàng nhưng một tiếng Anh nhi hay nữ nhi cũng chưa từng gọi. Nàng làm người ta chán ghét đến vậy sao? Muốn cho người đi theo bảo vệ nàng hay là dám sát sợ nàng chạy mất không ai thay Bạch Ngọc Lan gả đi.

"Không chịu đâu a, oa oa ta chỉ muốn Hạ Tuyết đi với ta thôi a, oa oa" Bạch Kiếm Anh đột nhiên ngồi xuống đất khóc làm mọi người cũng có chút khó xử. Chỉ duy Hạ Tuyết là cảm thán, mức độ diễn sâu của tiểu thư nhà nàng đạt tới mức thượng thừa rồi nha.

"Được rồi, được rồi" lời vừa nói ra liền giúp Bạch Kiếm Anh vui vẻ trở lại

-----

Trên phố thấp thoáng hai bóng dáng nữ tử xinh đẹp, làm mọi người luôn nhìn theo. Bạch Kiếm Anh nháy mắt với Hạ Tuyết. Lời nói của Bạch Thừa Ngôn thật không thể tin được nha, dám cho người theo dõi nàng. Như vậy sao có thể đi chơi vui được chứ. Sau lần này nàng tuyệt đối không tin lời Bạch Thừa Ngôn nữa đâu, để xem nàng xử lý đám này thế nào? Hạ Tuyết cũng đã lâu rồi không vận động xương cốt, xem tình hình cũng tăng cân không ít. Xem như hôm nay cho Hạ Tuyết vận động tay chân một chút vậy, chỉ trách mấy tên này xấu số. Haizz, nàng chỉ là đạo phở cũng không yên a.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Bạch Kiếm Anh cùng Hạ Tuyết đi vào một ngõ vắng. Đám người này thật quá phiền phức nha.

"Mau ra đi" Nàng thanh âm lạnh lẽo lên tiếng. Bọn người theo dõi đó vẫn ở trong bóng tối không chịu ra.

Đám hắc y nhân hơi chột dạ lẽ nào nàng là đang nói bọn hắc (chứ ai?). Nhưng nàng cũng chỉ là một ngốc tử thôi mà, chắc là không có khả năng đó đâu, nên vẫn tiếp tục quan sát nàng.

Bạch Kiếm Anh trên trán dần dần xuất hiện ba vạch đen, Bạch Thừa Ngôn này có cần keo kiệt vậy không. Lại không dám thuê người bình thường theo dõi nàng, lại thuê một đám người khuyết tật bị điếc tai theo dõi nàng, có phải là quá xem thường nàng không.

"CON MẸ NÓ, các ngươi bị điếc à, không nghe lão nương nói sao. Là ta đang nói một đám hắc y các ngươi đó" Bạch Kiếm Anh nàng dễ bị xem thường vậy sao? Hạ Tuyết đứng một bên thầm cảm thương cho số phận của họ.

Lúc này xác nhận nàng đích thực là đang nói bọn hắc nên liền phi thân ra ngoài có khoảng năm tên hắc y và đặc biệt một tên hắc y xui xẻo không may đáp trúng vào hòn đá kết quả thì mọi người cũng biết đó, hắc ôm hôn đất thối thối. Thật là không biết tên cáo già Bạch Thừa Ngôn thuê những tên này ở đâu?

"Ngươi quả thực không phải là một đứa ngốc?" Một tên cầm đầu trong số bọn họ lên tiếng, trong mắt không thể che giấu ý khinh thường nồng đậm.

"Ngốc? Ông nội ngươi mới là kẻ ngốc. Không biết ông ta bỏ ra bao nhiêu tiền để thuê đám vô dụng các ngươi theo dõi ta hả?" Bạch Kiếm Anh liếc mắt khinh thường đám hắc y trước mặt, tưởng mặt đồ đen kín mặt từ đầu tới chân là dọa được nàng a "-"

"Nếu nàng ta đã không ngốc thì mau bắt về cho thừa tướng" tên cầm đầu đám hắc y lên tiếng lập tức một đám quạ màu đen xông về phía nàng. Nàng ta lại dám sỉ nhục đạo đức nghề nghiệp của bọn hắc, không thể tha thứ (thành quạ luôn rồi)

Nhưng liền bị Hạ Tuyết cùng Hạ Băng từ trong bóng tối phi thân ra ngăn cản. Trong lúc cả đám người đang đánh nhau hết sức kịch liệt nữ chính của chúng ta lại rất bình tĩnh phi thân lên mái nhà ngồi cắn hạt dưa mà xem. Hạ Băng và Hạ Tuyết tuy võ công cũng không thể gọi là cao cường nhưng cũng không là quá tệ đi, vẫn dư sức đánh bại một đám này.

Chỉ trong chớp lát từng thân ảnh hắc y ngã xuống, Hạ Băng cùng Hạ Tuyết cũng thật cảm thán tiểu thư, bọn họ đánh nhau mệt như vậy người lại có thể thản nhiên cắn hạt dưa, mà còn lại... Không thừa lại cho hai nàng một hạt nào ==

"Hiệu suất làm việc thật chậm a" Bạch Kiếm Anh nằm (Nữ chính cảm thấy mỗi nên đổi tư thế ạ) trên mái nhà nhìn túi hạt dưa trống rỗng nói.

"Hiệu suất làm việc là gì?" Hạ Băng, Hạ Tuyết suy nghĩ cả buổi cũng không hiểu cái mô tê gì nên đành hỏi.

"Các ngươi rất ngốc không hiểu đâu. Đi chơi với ta" tiểu thư không nói làm sao bọn họ hiểu chứ? Chưa kịp nói thêm gì liền bị Bạch Kiếm Anh kéo đi dạo khắp phố. Nhưng chủ yếu là vào các quán ăn, trong khi Hạ Băng, Hạ Tuyết đã no căng bụng thì Bạch Kiếm Anh vẫn cứ tiếp tục ăn. Tiểu thư của bọn họ cái gì cũng tốt chỉ có tật tham ăn là không thể bỏ được nha. ☹_☹

Chương 12: Vị Khách Không Mời

Phù thừa tướng

"Đại tiểu thư" thấy nàng trở về nô tài trước cửa liền cung kính nhưng ánh mắt không giấu được vẻ khinh thường. Bọn họ cũng chỉ là nghe theo lệnh của Bạch Thừa Ngôn nếu không, không thể nào lại hạ mình trước một ngốc tử như nàng.

Bạch Kiếm Anh cũng lạnh nhạt không thêm quan tâm, dẫn Hạ Băng và Hạ Tuyết đi vào bên trong. Vì Hạ Băng cả một buổi đều ngồi lải nhải làm phiền bữa ăn của nàng nên đành dẫn nàng về thôi a. Hạ Tuyết và Hạ Băng cũng cảm nhận được ánh mắt khinh thường của hai tên nô tài này dành cho Bạch Kiếm Anh, dám coi thường tiểu thư của hai người họ, đừng hòng sống yên ổn a.

"Hình như bên cạnh nàng ta có thêm một người thì phải" nô tài A Minh thấy Bạch Kiếm Anh đã đi xa liền quay sang nói với A Phúc đứng cạnh.

"Đúng vậy, người đứng đây ta đi thông báo với thừa tướng"

"Được"

Tướng nàng bị điếc sao? (tg: Thật ra tai tỷ rất thính a~_~) Muốn thông báo nàng cho các người thông báo, Hạ Băng và Hạ Tuyết chính là người của nàng với khả năng của bọn họ hoàn toàn không thể làm gì.

Vừa vào đại sảnh liền gặp hai mẹ con Bạch Ngọc Lan. Thật chướng mắt người khác mà, mặc đồ chói như vậy.

"Oa oa, hai người ăn bánh mà không mời ta" Bạch Kiếm Anh liền hướng mắt về đĩa bánh ngọt trên bàn. Nhìn thật ngon nha, nàng không ngờ thời đại này lại có bánh bông lan, nàng hai mắt phát sáng nhìn về phía chiếc bánh.

Hạ Băng và Hạ Tuyết khoe môi hơi giật một chút. Tiểu thư của các nàng hôm nay ăn chẳng có bao nhiêu chỉ có hai bát mì, 3 đĩa bánh đậu đỏ, 4 đĩa bánh hoa quế, 5 cái bánh bao,... vân vân và mây mây (liệt kê ko hết luôn ấy a) giờ lại muốn ăn.

"Cái này ta... Người là ai?" Lý Dao phát hiện bên cạnh Hạ Tuyết đứng có một nữ nhân khác liền hỏi. Bỏ qua chuyện chiếc bánh.

"Ta vừa nhặt ngoài đường" Bạch Kiếm Anh ngậy thơ nhìn Lý Dao.

Hạ Băng ủy khuất nhìn Bạch Kiếm Anh từ khi nào Hạ Băng lại trở thành đồ vật vậy, nhặt?

Lúc này Bạch Thừa Ngôn từ ngoài cửa đi vào, một dáng vẻ nghiêm trang. Mọi người thấy vậy liền hành lễ. Duy chỉ mình nàng ngồi vào ghế mà nhìn một màn trước mặt, hành lễ gì chứ thật phiền phức mà. Nàng xem phim lúc nào cũng thấy mấy cảnh hành lễ như vậy, đợi hành lễ rồi miễn lễ quá mất thời gian. Bạch Thừa Ngôn nhìn Kiếm Anh cũng không nói gì ngồi vào ghế.

"Thừa Ngôn chẳng nhìn xem Anh nhi dẫn về người này. Thiếp hỏi nhưng Anh nhi không chịu nói rõ, nàng ta và Hạ Tuyết lại không hành lễ với thiếp" Lý Dao liền thay đổi bộ mặt dịu dàng, yếu đuối tay chỉ về Hạ Băng và Hạ Tuyết. Lý Dao không dạy dỗ được Bạch Kiếm Anh, liền dạy dỗ nô tì của nàng. Bạch Thừa Ngôn tay vỗ nhẹ vào tay Lý Dao như đã hiểu.

Bạch Kiếm Anh nàng muốn buồn nôn chết mất a. Chẳng chẳng thiếp thiếp nững nịu cũng phải xem mình đã già thế nào rồi chứ? Lại còn dám nói nô tì của nàng, xem ra lại muốn kiếm chuyện rồi.

Hạ Băng và Hạ Tuyết cũng nhớ lại lúc nãy đi vào hình như là quên hành lễ với bà ta.

"Đúng đó phụ thân, còn không hành lễ với con" Bạch Ngọc Lan cũng thêm vào.

"Anh nhi đó là ai?" Bạch Thừa Ngôn hần vừa nghe gia đình thông báo liền đến đây. Nhưng nàng đã trở về còn người hần phải đi theo dõi nàng tại sao không báo tin?

"Là ta và Hạ Tuyết gặp bên ngoài nha~ thấy nàng ta mặt y phục màu xanh mà ta thích nên đem về làm nha hoàn bên cạnh ta" Bạch Kiếm Anh ngồi nghịch tóc không thèm nhìn mặt Bạch Thừa Ngôn mà nói. Nhìn mặt hần ta chỉ làm nàng thêm tức thì a. Nàng nghịch tóc còn vui hơn.

Bạch Thừa Ngôn cùng mọi người khoe môi đồng thời co giật, y phục màu mình thích liền đem về phủ sao? Vậy có phải sao này nàng thích thứ gì liền mang về phủ thừa tướng của hần, chẳng mai là đồ của người khác thì lại gây họa cho phủ thừa tướng. Hần quan sát Hạ Băng thấy không có gì khác thường, liền dời mắt sang chỗ khác. Dù sao để một nô tì bình thường lại cũng không có chuyện gì.

"Vậy cũng được xem là nha hoàn trong phủ, cả hai người tại sao không hành lễ với ta và đại tiểu thư?" Lý Dao tức giận cố ý không bỏ qua tiếp tục nói

nhưng lại lỡ miệng nói Bạch Ngọc Lan là đại tiểu thư. Từ khi nào các nàng lại là nha hoàn của phủ thừa tướng này chứ? Hai nàng chính là hộ vệ, là nha hoàn của một mình tiểu thư.

"Bốn vương tới không đúng lúc sao, hửm?" Thanh âm phát ra làm cho cả đại sảnh lạnh đi. Bạch Kiếm Anh lạnh sống lưng tại sao lại lạnh giữa mùa hè vậy a. Cùng hướng mắt về phía âm thanh phát ra, rốt cuộc vị khách không mời nào vậy đúng là không đúng lúc nàng đang định chinh người mà.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Triệu Hàn Kỳ (Nam Chính Lên Sàn)

Nam tử cao ngạo tiêu sái bước vào. Một thân bạch y không nhiễm bụi trần tôn lên dáng vóc hoàn mỹ. Tóc hấn rất dài, đầu đội ngọc quan, ba ngàn sợi tóc tung bay theo gió. Trên người chứa đầy khí chất vương giả. Nhưng trên gương mặt tuấn mĩ lại là một chiếc mặt nạ bằng bạc, hoàn toàn không đoán được dung mạo của người này.

"Tham kiến nhị vương gia" Bạch Thừa Ngôn thấy người đến là ai liền quỳ xuống hành lễ. Mẹ con Lý Dao cùng hạ nhân trong đại sảnh thấy vậy cũng vội vàng hành lễ.

Lý Dao cùng Bạch Ngọc Lan đành bỏ qua truyện lần này vậy. Hấn chính là chiến thần hoàng thượng còn phải nể vài phần, không nên hành sự lỗ máng trước mặt hấn.

Triệu Hàn Kỳ con người đen láy di chuyển đến bộ dáng si ngốc Bạch Kiếm Anh, một lúc lâu vẫn không di chuyển.

Bạch Kiếm Anh cảm nhận được một cỗ khí lạnh lẽo theo phản xạ ngẩng mặt lên nhìn về phía nên phát ra hàn khí. Có phải tên nhị vương gia này phát hiện điều gì không? Hấn không mời mà sao a. Tên vương gia này lại có khí thế áp người như vậy. Tâm tình nàng lúc này thật sự không ổn, lại có thể bị ánh mắt của hấn dọa cho sợ. Thật không có tiền đồ mà.

Hấn lúc này mới dời ánh mắt đi, hướng về phía ghế ngồi mà an tọa. Không để ý tới Bạch Kiếm Anh thất lễ nữa mà nhìn đám người thừa tướng quỳ dưới đất.

"Các người không đứng lên, vậy xem ra rất thích quỳ vậy thì ta không miễn cưỡng cứ tiếp tục" Triệu Hàn Kỳ cũng không buồn liếc mắt một cái, một bộ dáng lười biếng.

Bạch Kiếm Anh có chút hứng thú khoe môi nhếch lên, mở to mắt một chút xem kịch. Tên này cũng thật là biết chinh người a, hấn không cho miễn lễ bọn người Bạch Thừa Ngôn làm sao dám đứng lên. Nàng thật là sáng suốt khi không hành lễ nha. Nhưng cũng thật tội nghiệp Hạ Băng và Hạ Tuyết của nàng a.

Bạch Thừa Ngôn cả người bắt giác hơi run lên, nhị vương gia này lại bắt bọn họ quỳ mà. Nhị vương gia này hấn cũng chỉ gặp được một lần trong yến tiệc, chỉ nghe những đại thần lớn tuổi nói chuyện với nhau là không nên đắc tội hấn, nếu không sẽ không giữ được mạng. Tốt nhất nếu yêu quý mạng sống thì không nên đến gần hấn. Đó cũng chính là lí do mà hấn không thể để Lan nhi gả cho nhị vương gia này. Nhưng tại sao hấn ta lại không xử tội Bạch Kiếm Anh thất lễ thì hấn lại không thể hiểu được.

"Vương gia đại giá quan lâm đến đây không biết là có chuyện gì?" Bạch Thừa Ngôn quỳ dưới đất lên tiếng.

"Bốn vương cũng không muốn quan tâm, nhưng thái hậu lại bảo ta đến đây lo chuyện đại hôn"

"Thái hậu muốn thay đổi ngày đại hôn thành ba ngày sau" Triệu Hàn Kỳ không nhanh không chậm nói ra.

Bạch Thừa Ngôn cùng mẹ con Lý Dao có chút kinh ngạc. Đột nhiên lại thay đổi như vậy, Bạch Kiếm Anh vẫn còn chưa đồng ý, bọn họ thì làm sao gả Bạch Ngọc Lan đi được.

"Ca ca à, người mà huynh lấy là ai vậy a~?" Bạch Kiếm Anh một bên nghịch tóc, ngây thơ nhìn Triệu Hàn Kỳ. Để xem Bạch Thừa Ngôn người làm sao đây.

Bạch Thừa Ngôn nhìn Bạch Kiếm Anh. Bạch Kiếm Anh này hôm nay sao lại thân thiện trước mặt người lạ như vậy. Hôm đầu vừa gặp hấn liền kêu một tiếng lão già, còn trù ẻo hấn chết. Thật khác lạ...

"Nha đầu Ngươi tên gì?" Triệu Hàn Kỳ ánh mắt khác lạ nhìn Bạch Kiếm Anh. Nha đầu này lại già vờ ngu ngốc, nhưng xem ra thực lực của nha đầu này cũng không tệ. Môi bạc khẽ nhếch lên một chút hứng thú.

"Bạch Kiếm Anh a, huynh tên gì?"

"Một chút nói với người, ta muốn biết vương phu của ta là ai" hướng Bạch Thừa Ngôn nói. Nha đầu này họ Bạch chắc không phải con của đại phu nhân

lúc trước đi...

"Là đại nữ nhi của hạ thần- Bạch Kiếm Anh" Bạch Thừa Ngôn

"Vậy ư, ta chẳng phải nghe nói là Bạch Ngọc Lan sao?" Triệu Hàn Kỳ tựa tiểu phi tiểu nhìn Bạch Kiếm Anh. Thái độ khi Bạch Thừa Ngôn nhắc đến nha đầu này có... Chán ghét. Thì ra nha đầu này trong mắt Bạch Thừa Ngôn cũng chỉ là phế vật, thể thân. Thánh chỉ ban hôn cũng chỉ nói ban hôn cho nhị vương gia hần cùng nữ nhi của Bạch Thừa Ngôn. Không ngờ hần lại có đến hai nữ nhi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Phu Quân

"Đây là chính là con của phu nhân đã mất của di thần, sinh ra đã ngốc như vậy. Chính vì thiếu đi tình thương của mẹ, nên di thần hết mực yêu thương muốn bù đắp cho nữ nhi này. Nên giấu kĩ không nhiều người biết sự tồn tại của nó. Nay ban hôn với vương gia là điều tốt như vậy di thần đương nhiên để nó gả đi rồi, gả cho người tốt vương gia di thần cũng đã yên tâm rồi" lời Bạch Thừa Ngôn nói suýt chút làm nàng bị sặc a. Cmn từ khi nào nàng mới sinh ra đã bị ngốc? Giả tình giả nghĩa cho ai xem chứ? Yêu thương nàng đến nỗi đem nàng bỏ mặc ở miếu hoang. Sự yêu thương này nàng nhận không nổi a. Tốt cho nàng, đây rõ ràng xem nàng là vật thể thân. Nàng cũng quá xem thường khả năng diễn xuất của Bạch Thừa Ngôn này rồi.

Triệu Hàn Kỳ mắt chứa tia khinh bỉ, Bạch Thừa Ngôn này lại nói đến hay như vậy a. Còn không quên nịnh bợ hần. Hần ghét nhất chính là loại chân chó này. Nói cho cùng cũng chỉ muốn hần lấy Bạch Kiếm Anh.

"Hừ, thì ra là vậy. Được, bốn vương muốn nói chuyện với vương phi một lát" Triệu Hàn Kỳ hí mắt nhìn Bạch Kiếm Anh.

"Vậy, di thần xin cáo lui" Bạch Thừa Ngôn, mẹ con Lý Dao thấy chịu Hàn Kỳ không có ý kiến gì cũng nhẹ nhõm trong lòng lui ra ngoài.

Hạ Băng và Hạ Tuyết cũng đứng dậy. Không quên lo lắng nhìn Bạch Kiếm Anh. Khi thấy Bạch Kiếm Anh gạt nhẹ đầu thì mới yên tâm mà ra ngoài. Nhưng trong lòng vẫn không khỏi lo lắng.

"Nha đầu lại đây" Triệu Hàn Kỳ vẫn bình tâm ngồi uống trà. Cảm xúc cả một chút cũng không biểu lộ ra ngoài.

Bạch Kiếm Anh ngoan ngoãn nghe lời đến gần hần. Liền bị một lực đạo kéo về phía trước, mở mắt ra đã thấy thân hình nhỏ nhắn của nàng đã nằm gọn tuông lòng hần. Mặt không khỏi ửng hồng, từ trước đến giờ nàng chưa từng tiếp xúc với nam nhân nào gần như vậy a. Nhịp tim cũng trở nên không ổn định. Nhưng mà chẳng phải không gần nữ sắc sau, lại có hứng thú với kẻ ngốc như nàng sao? Hần có phát hiện gì không? Hay chỉ là lời đồn đại.

Hai mỗ thị vệ nào đó nhìn thấy cảnh này suýt rơi tự do từ mái nhà xuống. Không phải chứ, bọn họ không nhìn nhầm a. Vương gia của họ tiếp xúc với nữ nhân.

"Kỳ Duyệt, ta có phải đang nằm mơ không?" Mỗ thị vệ dụi mắt liên tục nhìn xuống phía dưới.

"Hàn Hạo, đây là sự thật a. Thì ra vương gia nhà chúng ta không bị đoạn tụ" vương gia của bọn hần từ trước đến giờ không tiếp xúc với nữ nhân làm cho bọn hần cũng có chút nghi ngờ nha. cuối cùng hai mỗ thị vệ nào đó ôm nhau cảm động đến sắp khóc trên mái nhà.

"Ca ca, huynh chưa trả lời ta nha?" Mắt ngây thơ nhìn Triệu Hàn Kỳ, ngồi trong lòng hần nàng lại có cảm giác... Ấm áp.

"Trả lời?" Triệu Hàn Kỳ nhìn người mình ôm trong lòng khẽ nhướn mày. Hần diễn nhiên biết nàng là muốn nói đến tên hần. Diễn hay như vậy nhưng sao có thể qua mặt hần.

"A, Anh nhi hỏi huynh tên gì?" Bạch Kiếm Anh ngoài mặt ra vẻ đáng yêu nói trong tâm lại cmn đùa giỡn nàng sao? Rõ ràng là giả vờ.

"Muốn biết sao?"

Gật đầu

"Ta nói ra, sao này ngươi phải gọi ta bằng tên? Như vậy ta sẽ nói" vị vương gia nào đó nhếch mép tà mị, mắt chứa đầy tia gian xảo. Và vị "tiểu bạch thỏ" nào đó vẫn ngây thơ gật đầu.

"Hảo, gọi ta phu quân"

Bạch Kiếm Anh cơ mặt đơ ra. Bĩ ối, vô sỉ dám chơi nàng. Dù sao cũng gả cho hần, xem như gọi trước. Đáng chết, dám chơi nàng.

"Phu quân" hai tay nắm chặt mặt đáng yêu đến không thể đáng yêu hơn nhìn mặt lạnh của Triệu Hàn Kỳ.

"Ngoan" nha đầu này hẳn cảm thấy có hứng thú rồi a. Còn mục đích của nàng là gì hẳn sẽ từ từ điều tra.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Là Phu Quân Không Liên Quan Ta

Cuối cùng Triệu Hàn Kỳ cũng hồi phủ. Bạch Kiểm Anh đương nhiên là ngoài mặt vẫn ngốc nghếch nhưng nội tâm lại liên tục rít rào vui mừng, cuối cùng tên vô si đó cũng về. Cả đám người Bạch Thừa Ngôn cũng trở vào đại sảnh.

"Anh nhi, vương gia nói gì với con?" Bạch Thừa Ngôn vừa vào đại sảnh liền hỏi

"đúng vậy, mau nói di nương nghe" Lý Dao cũng thúc giục.

"Nói..." Tất cả ánh mắt đều tập trung lên người Bạch Kiểm Anh. Tập trung lên người nàng vậy làm gì a, ngại chết mất O_O

"ta quên rồi"

Bạch Thừa Ngôn và Lý Dao không khỏi nghi ngờ nhưng thấy nàng đã không muốn nói cũng không hỏi thêm. Như nhớ ra chuyện gì đó Lý Dao nhìn lên chiếc bàn làm từ gỗ quý.

"Chiếc bánh đầu rồi" Lý Dao cũng không phải là kẻ tham ăn gì. Nhưng đây là cống phẩm của người phương tây gì đó. Hoàng thượng lại ban thưởng cho tướng phủ cũng chỉ có một cái. Là cống phẩm rất quý đó, bà ta còn chưa được nếm thử. Tại sao lại biến mất.

"Là người ăn" Bạch Ngọc Lan tay chỉ Bạch Kiểm Anh nói. Bạch Kiểm Anh, chắc chắn là tiện nhân đó ăn. Tất cả mọi thứ ở phủ thừa tướng là của nàng, cả danh xưng đại tiểu thư cũng là của nàng, Bạch Kiểm Anh cũng chỉ là tiện nhân không có tư cách giành với nàng. Đợi sao khi nàng trở thành hoàng hậu liền không cần nhìn Bạch Kiểm Anh nữa. Tất cả mọi người một lần nữa tập trung lên người Bạch Kiểm Anh.

"Là phu quân, không liên quan ta" Bạch Kiểm Anh nói xong, chợt cảm thấy có gì đó sai sai. Cmn vốn dĩ muốn đổ tội cho hắn để không bị mẹ con này tính kế nữa rất phiền phức. Không ngờ đến lại lỡ miệng nói ra hai chữ phu quân, cũng tại Triệu Hàn Kỳ đó, ai nói hắn không gần nữ sắc rõ ràng là vô si. Hai cái bánh đó thật ra là nàng ăn lúc bọn họ còn ở trong đây nha. Tại bọn họ không sợ trộm cắp cúi đầu xuống, sao có thể trách nàng. Cũng chỉ là một chiếc bánh, ở thời đại này lại quý vậy sao. Nói là Triệu Hàn Kỳ ăn bọn họ không tin cũng không làm gì được, chẳng lẽ vì một chiếc bánh lại đến hỏi Triệu Hàn Kỳ đại ác ma kia là có ăn bánh nhà họ không, như vậy chẳng phải không muốn sống đi. Đến gần hắn giữ gìn mạng sống đã là may mắn, dựa vào lá gan nhỏ của Bạch Thừa Ngôn dám hỏi sao.

"Phu quân? Con nói là vương gia?" Bạch Thừa Ngôn cả kinh hỏi

Mẹ con Lý Dao cũng ngạc nhiên cũng không tri cứu chuyện chiếc bánh nữa. Vương gia hẳn chẳng thiếu thứ gì lại ăn trộm bánh tướng phủ chứ? Nhưng thật hay giả cũng không quan trọng nữa, trong đầu hai người cũng chỉ có hai chữ "phu quân" mà Bạch Kiểm Anh lỡ lời nói ra.

Bạch Kiểm Anh cũng chỉ có thể gượng gạo gạt đầu. Thật quá xui xẻo rồi.

Tối tại phòng Bạch Kiểm Anh

"Gằm, Đáng chết" Bạch Kiểm Anh đập bàn đứng dậy. Cả gương mặt xinh đẹp có chút hồng lên vì nóng giận.

"Triệu Hàn Kỳ nguoi là đại ác ma, đại vô si..." Nghe tiểu thư nhà mình cứ lảm nhảm trong miệng câu nói này Hạ Băng và Hạ Tuyết cũng biết nguồn cơn bắt nguồn từ ai rồi. Haizz

"Tiểu thư bớt giận" Hạ Tuyết nói, Hạ Băng cũng rót trà đưa cho Bạch Kiểm Anh. Núi lửa cũng dập tắt đi phần nào.

"Chỉ còn mấy ngày nữa là thành thân rồi, tiểu thư người tính làm sao?" Hạ Tuyết và Hạ Băng không khỏi lo lắng. Tiểu thư nhà hai nàng gả đến đó có phá hỏng vương phủ của người ta không đây.

"Thành thân thì thành thân, bọn tiểu thư sợ gì chứ?" Bạch Kiểm Anh lại uống thêm ngụm trà nói tiếp. *Triệu Hàn Kỳ nguoi đợi đó, bọn tiểu thư sẽ hảo hảo trở thành vương phi tốt... nhất định làm cho vương phủ nguoi gả chó không yên*

Một nô tì từ ngoài cửa chạy vào làm cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng. Nô tì một thân y phục màu vàng dành cho nô tì trong phủ, gương mặt cũng được gọi là thanh tú nhưng lại vụn vặt đến khó coi. Gặp mặt Bạch Kiểm Anh cũng không thêm hành lễ, cứ nhiên còn ra vẻ khó chịu. Đây không ai khác là nô tì thân cận của nhị tiểu thư, Tổ Tâm. Chỗ dựa lớn như vậy, hèn chi không xem ai ra gì.

"Đại tiểu thư cho gọi người đến hậu viện" Tổ Tâm nói chuyện cũng không thèm nhìn mặt nàng. Nói xong liền đi ra ngoài không để Bạch Kiếm Anh trả lời đã đi. Rõ ràng là không đặt nàng vào trong mắt. Đại tiểu thư? Hừ, xem ra Tổ Tâm này thiếu đánh. Từ khi nàng đến đây chắc đã làm cho một số người chán ghét đi, muốn tìm nàng gây sự sao?

"Nô ti hống hách này, xem ta hảo hảo dạy dỗ người" Bạch Kiếm Anh nhếch môi cười lạnh, nàng đang bức mình còn chưa tìm được chỗ xả giận xem như hai chủ tớ Bạch Ngọc Lan xui xẻo đi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đồng Ý Gả Đi

Bạch Kiếm Anh cùng Hạ Băng, Hạ Tuyết đi đến hậu viện. Từ xa đã thấy Bạch Ngọc Lan một thân y phục màu vàng lòe loẹt ngồi uống trà. Sợ trời tối không ai nhìn thấy nàng ta sao? Thật làm nàng chói mắt

"Có chuyện gì sao?" Bạch Kiếm Anh đi đến ngồi đối diện Bạch Ngọc Lan, rất tự nhiên mà rót trà uống. Xem Bạch Ngọc Lan này muốn giở trò gì.

Bạch Ngọc Lan hôm nay thái độ rất kì lạ, không có chút tức giận lại dùng gương mặt tươi cười đáp lại nàng. Bạch Kiếm Anh liền ngửa mặt nhìn lên trời xem mặt trời có mọc hướng tây không, a nàng quên mất lúc này là ban đêm -_-||

"Tỷ tỷ, Ngọc Lan chỉ muốn trò chuyện với tỷ thôi a~" Bạch Ngọc Lan mỉm cười nhìn Bạch Kiếm Anh giọng không thể ngọt hơn. Nếu không vì mẫu thân nàng ta khuyên bảo. Thì sao có chuyện nàng ta hạ mình trước một ngốc tử. Nhưng dù diễn thế nào đôi mắt vẫn chứa tia chán ghét mỗi khi nhìn Bạch Kiếm Anh. Đối với nàng ta Bạch Kiếm Anh chẳng qua chỉ là một ngốc tử, một kẻ thể thân sau này nàng nhất định phải trở thành hoàng hậu đến lúc đó sẽ hảo hảo dạy dỗ Bạch Kiếm Anh.

Bạch Kiếm Anh đột nhiên có cảm giác toàn thân đều nổi da gà a, tỷ tỷ? Nàng nhận không nổi. Còn cái giọng điệu đó nữa thật quá buồn nôn đi.

"Tỷ tỷ, tỷ thấy nhị vương gia thế nào?" Bạch Ngọc Lan rót trà cho Bạch Kiếm Anh. Làm một bộ dáng muội muội tốt cười nhẹ nói chuyện với nàng.

"Vô... Ta không biết" muốn nàng nhận xét về hán chính là hai từ vô sỉ, có hôm nàng nhất định đến thăm phủ hán sẵn lấy một ít đồ. Bạch Ngọc Lan này gọi nàng đến đây làm một bộ dáng tốt đẹp như vậy, lại đề cập đến Triệu Hàn Kỳ là muốn khuyên nàng gả cho hán?

"Vậy sao" Bạch Ngọc Lan âm thầm suy nghĩ, nhất định phải tìm cách bắt Bạch Kiếm Anh tình nguyện gả đi nếu không hôm thành thân lại nháo loạn lên thì tướng phủ biết ăn nói làm sao chứ.

"A" Là tiếng hét của Bạch Ngọc Lan. Bạch Kiếm Anh cư nhiên làm đổ trà nóng lên tay nàng ta.

"Ta không cố ý" Nàng đây chính là cố tình nha, Bạch Kiếm Anh làm một bộ dáng hốt hải lau tay cho Bạch Ngọc Lan. Tổ Tâm thấy chủ tử bị thương cũng đi đến xem xét nhưng lại không ngờ Bạch Kiếm Anh trong lúc hốt hoảng quơ tay cầm lấy ấm trà làm đổ vào mặt nàng ta.

"Aaaa..." Lại một tiếng hét phát ra nghe vô cùng thảm thiết từ hậu viện làm kinh động phủ thừa tướng.

Mọi người trong phủ liền đưa Bạch Ngọc Lan và Tổ Tâm đi gặp đại phu. Bạch Ngọc Lan dù sao cũng là bảo bối tâm can của Lý Dao, xảy ra một chút chuyện liền náo loạn cả phủ thừa tướng.

Bạch Kiếm Anh nàng một thân bạch y lạnh lùng rời đi cũng không ai chú ý trên gương mặt ngốc nghếch lúc này là ánh mắt giảo hoạt cùng nụ cười lạnh đến tận xương tủy. Đây là bài học nhỏ cho nha hoàn đó, xem sao này dám đụng tới nàng. Bị nước trà làm bỏng một xú đương nhiên sẽ không có chuyện gì lớn. Nhưng ai biết được nàng có bỏ gì vào không chứ? Đó cũng chỉ là mới bắt đầu thôi. Hừ

Tại đại sảnh tướng phủ sáng hôm sau. Trong sảnh Bạch Thừa Ngôn sắc mặt âm trầm, Bạch Ngọc Lan gương mặt xinh đẹp vờn vờn ngồi cạnh Lý Dao. Còn kẻ gây nên tội thì rất đứng đưng ngồi bắt chéo chân ăn bánh đậu đỏ.

"Anh nhi, tại sao con làm vậy chứ? Tổ Tâm bây giờ..." Bạch Thừa Ngôn là người lên tiếng đầu tiên. Bạch Ngọc Lan được đại phu xem xét một chút không có gì nặng, chỉ bỏng nhẹ sau vài ngày sẽ hết. Còn Tổ Tâm thì ngược lại, khuôn mặt lúc đầu tuy nặng hơn Bạch Ngọc Lan nhưng cũng không có vấn đề gì, không hiểu sao khi thoa thuốc lại trở nên đau đớn cuối cùng lại để lại một vết sẹo lớn xấu xí bên má trái. Đại phu vẫn không tìm ra nguyên nhân.

"Ta chỉ là bất cẩn" độc nàng tự đặc chế người khác sao có thể phát hiện được, loại độc này không màu không mùi, cũng chỉ là một số thảo dược làm nên khi trúng phải thực chất không có gì đặc biệt còn rất tốt cho da nhưng khi kết hợp với một loại thuốc bất kì liền phát độc, vào tối qua Tổ Tâm sau khi được đại phu xem xong liền thoa thuốc. Bạch Ngọc Lan xem như có chút may mắn đi nàng lại đem theo không đủ độc, cho nên dạy cho nô ti Tổ Tâm kia một bài học trước. Còn về độc được nàng làm sao biết được thì phải kể đến Nghĩa mẫu xinh đẹp của nàng trên giang hồ không ai không biết Mộ

Nhược Liên, đệ nhất thần y, nàng đương nhiên cũng học được một chút bản lĩnh. "Chỉ một đơn thuốc bị nước trà đổ vào người tại sao lại như vậy chứ?" Bạch Ngọc Lan nhớ lại gương mặt Tổ Tâm vẫn không khỏi khiếp sợ, dù sao Tổ Tâm cũng là nô tì thân cận bên cạnh nàng ta bấy lâu nay, cư nhiên vì Bạch Kiềm Anh mà bị hủy dung.

"Bản tiểu thư làm sao biết được, ta đi dạo đây" Bạch Kiềm Anh lại khinh thường liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Lan, chẳng lẽ nàng lại quay sang nói với nàng ta là ta bỏ độc đó a. Bạch Ngọc Lan này ngây thơ như vậy không phải phải nói là ngu ngốc.

Bạch Ngọc Lan đối với ánh mắt khinh thường của Bạch Kiềm Anh vẫn cố giữ bình tĩnh. Nhưng khăn tay lụa bên trong tay áo đã bị nắm sắp rách rồi, nàng ta là đang bị một ngốc tử khinh thường, đáng chết.

"Khoan đã, con ngồi xuống nói chuyện một lát" Bạch Thừa Ngôn lên tiếng, đối với chuyện Tổ Tâm vẫn còn có nghi ngờ nhưng dù sao cũng chỉ là một nô tì nhỏ bé chuyện quan trọng trước mắt là ngày mốt chính là ngày diễn ra lễ thành thân. Lý Dao định đề chuyện này cho Bạch Ngọc Lan giải quyết không ngờ lại xảy ra sự tình tồi tệ hôm qua.

"Anh nhi, nhị vương gia là một người rất tốt nha..." Lý Dao giọng dịu dàng định khuyên bảo nàng. Chưa nói hết câu liền bị giọng trong trẻo của nàng cắt ngang.

"Có liên quan ta sao" Hần tốt thì mặc kệ hần, nếu tốt như vậy thì đã không nhường cho nàng. Bạch Kiềm Anh trong tâm luôn tỏ ra khinh thường người đàn bà trước mặt. Muốn nói gì thì cứ nói thẳng vòng vo phiền phức.

"Cái này? Nhị vương gia là người được hoàng thượng trọng dụng, con gả cho ngài ấy nhất định không chịu khổ đâu giả lại trở thành vương phi cuộc sống sẽ tốt hơn trong tướng phủ này nhiều a" Lý Dao vẫn kiên nhẫn mà nói chuyện, con ngốc này sao lại thích trả treo với bà ta như vậy?

"Mối hôn sự tốt như vậy ta thân là ty tỷ nên nhường cho Ngọc Lan" Bạch Kiềm Anh khoé môi cong lên ánh mắt nhìn về phía Bạch Ngọc Lan.

"Không được" Bạch Ngọc Lan lại là người phản ứng đầu tiên nàng làm sao có thể gả cho một người xấu xí như vậy, ở bên cạnh hần nàng ta thật không biết khi nào mình sẽ chết. Bạch Kiềm Anh này có phải bị ngốc không vậy, muốn nhường Triệu Hân Kỳ cho nàng ta không thêm. Bạch Ngọc Lan nàng ta chỉ muốn lấy một người.

"Vương gia tốt như vậy ta nên nhường cho người tại sao không được?" Bạch Kiềm Anh biết mà vẫn cứ giả vờ.

"Con nói nhường là nhường sao, mọi chuyện đã quyết định làm sao có thể thay đổi được" Bạch Thừa Ngôn vẫn bình tĩnh nói chuyện. Bạch Kiềm Anh này hần thật sự rất nghi ngờ, người hần phải theo dõi cũng đột nhiên mất tích như chưa tồn tại trên thế gian này, ngay cả một cái xác cũng không tìm thấy. Rất có khả năng là Bạch Kiềm Anh không bị ngốc giả lại còn có võ công. Nhưng hần quan sát nàng không có gì bất thường. Trừ khi Bạch Kiềm Anh diễn quá giỏi đến hần cũng không nhận ra.

"Đúng đó Anh nhi, ở bên vương gia sẽ không thiếu thốn gì đâu" Lý Dao dịu dàng nắm tay Bạch Kiềm Anh.

"Vậy ở vương phủ có bánh đậu đỏ không?"

"đương nhiên có" Lý Dao lập tức trả lời

"Vậy ta gả" Bạch Kiềm Anh chắc chắn nói làm Bạch Thừa Ngôn cùng mẹ con Lý Dao không khỏi vui mừng. Chỉ mong đến ngày đại hôn ngốc tử này sẽ nhớ lời mà không nháo loạn.

Hạ Tuyết, Hạ Băng đứng hình toàn tập. Tiểu thư thông minh, xinh đẹp nhà họ lại vì một cái bánh đậu đỏ mà gả đi. Dù sao tiểu thư cũng là một thiếu cung chủ Ma cung nha sao lại vậy được chứ có phải quá mất mặt không. Chuyện này nếu nói cho phu thê Ma Tôn biết thì sẽ tức chết mất.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sủng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Bạch Kiềm Anh một thân hồng y nổi bật, gương mặt xinh đẹp được che đi bởi chiếc khăn màu đỏ. Tóc đen ba ngàn sợi buông xõa, đáng vẻ vô cùng xinh đẹp, huyền bí. Nàng nhìn vào gương, lại không hiểu ông trời sao có thể sinh ra một người xinh đẹp như mình.O.O

"Tiểu thư người không định đến nhị vương phủ thật chứ?" Hạ Băng nhìn dáng vẻ Bạch Kiềm Anh nói. Tiểu thư nhà bọn họ khi mặt bộ y phục này chỉ có thể là đi trộm thôi nha. Người ta đi trộm là mặc hắc y, tiểu thư nhà hai nàng lại mặc hồng y như vậy, có phải sợ không bị phát hiện không vậy

"Đúng vậy" Bạch Kiềm Anh nhếch môi, người ta nói quân tử trả thù mười năm chưa muộn nhưng nàng không phải quân tử, hôm nay nàng nhất định phải phục thù.

"Triệu Hân Kỳ không đơn giản đâu. Còn về chuyện thành thân không chừng đã đến tai Ma Tôn và Quý Mẫu rồi a" Lần này tiểu thư quyết định như vậy

chắc chắn sẽ làm cả Ma cung hỗn loạn cho mà xem, thiếu cung chủ Ma Cô của Ma Cung, nữ nhi mà Ma Tôn Quý Mầu cung chiều nhất lại đột nhiên thành thân với Nhị vương gia vô tình lãnh huyết, còn bị hủy dung. Hai nàng thân là hộ vệ, lại không ngăn cản cũng có tội.

"Ta đã quyết định rồi, đừng nói nhiều. Về việc đó ta tự có tính toán" Bạch Kiếm Anh vừa dứt câu thân ảnh hồng y liền nhẹ nhàng mà biến mất trong không trung.

Hạ Băng và Hạ Tuyết nhìn nhau, tiểu thư có chuyện gì hai người lấy đâu ra một nghĩa nữ đền cho Ma Tôn và Quý Mầu chứ. Ngày mai tiểu thư của họ thành thân rồi, Ma Tôn, Quý Mầu hiện giờ chắc cũng đã nhận được tin tức. Ma Tôn, Quý Mầu nhất định nổi bão cho xem. Bọn họ yêu thương tiểu thư như vậy không chừng ngày mai hôn lễ lại bị nháo loạn.

Nhị vương phủ

Bạch Kiếm Anh ẩn nấp sau một bụi cây to trước phòng Triệu Hàn Kỳ, trong phòng nhị vương gia chắc chắn sẽ có đồ bảo vật gì đây. Nàng lén lút quan sát xung quanh, đầu ngò vương phủ lại như cái miếu hoang thế này ngoài thị vệ canh ở cửa chính ra thì không thấy bóng dáng ai cả. Nàng lại không nghĩ dễ dàng như vậy, chắc chắn phải cẩn thận. Ánh đèn trong phòng Triệu Hàn Kỳ tắt đi chỉ còn lại một mảng tối u ám.

Bạch Kiếm Anh cẩn thận bước từng bước vào. Thôi một ít mê dược nàng vừa điều chế vào bên trong. Chờ một lát không thấy động tĩnh gì nữa liền rón rén đi vào. Nhẹ nhàng đóng cửa lại. Không khí trong phòng vô cùng lạnh lẽo đến rợn người, chẳng khác gì con người của Triệu Hàn Kỳ. Không khí lạnh lẽo lan tỏa Bạch Kiếm Anh bất giác rùng mình.

Cẩn thận đi đến phía Triệu Hàn Kỳ. Bạch Kiếm Anh cả kinh trên giường lại không có một ai. Trúng kế rồi, thật đáng chết. Nàng chuẩn bị bỏ trốn cũng không còn kịp nữa. Chỉ nghe soạt một cái, cả phòng liền sáng lên.

"Người..." Nàng không phải xui xẻo vậy chứ, mê dược của nàng lại không có tác dụng. Triệu Hàn Kỳ này có phải người hay không.

Chỉ thấy thân hình cao lớn Triệu Hàn Kỳ một thân bạch y đẹp đẽ, tóc trắng vấn lên bằng ngọc quan, trên mặt vẫn là chiếc mặt nạ bằng bạc, trên người tỏa ra hàn khí bình tĩnh ngồi uống trà. Giống như không có sự hiện diện của nàng nhất thời một đàn quạ bay ngang đầu.

"Triệu Hàn Kỳ, người..." Bạch Kiếm Anh không có sức nhẫn nại ngồi xuống đợi hần uống xong trà. Hần chính là xem thường nàng, đáng chết. Cả người run lên vì tức giận, không hiểu tại sao mỗi lần gặp tên nhị vương gia này nàng lại nổi bão, rất có cảm xúc muốn đánh hần.

"Một chút mê dược lại muốn hạ được bản vương. Nha đầu quá ngây thơ, đến đây làm gì?" Triệu Hàn Kỳ nhếch môi cười tà mị, giọng lạnh băng cất lên.

"Nửa đêm nửa hôm, là ta quá rảnh nhớ nên đến thăm người sao? Nhị vương gia ngài đây có phải hỏi quá dư thừa không?" Bạch Kiếm Anh cười bốn cợt, nhưng cái hần hỏi lại không phải người là ai? Mà là đến đây làm gì? Hần rốt cuộc đã biết được thân phận nàng sao? Nha đầu? Không thể nào, Con người này quá âm hiểm. Cẩn thận thế nào cũng khó qua mặt hần, nàng bây giờ đành tùy cơ ứng biến.

"Ta vẫn không hiểu" Triệu Hàn Kỳ vẫn rất bình tĩnh mà nói ánh mắt lạnh băng luôn hướng về phía nàng. Một nữ tử nhỏ bé không ngờ thân thể lại lớn như vậy, hần thật sự rất khó tin được.

"Ta là Tuyết Anh cô nương, nhị vương gia nghĩ xem ta đến đây làm gì?" Bạch Kiếm Anh kiêu ngạo nói, thần trộm Tuyết Anh cô nương trên giang hồ không ai không biết đến. Triệu Hàn Kỳ này còn không biết thì lấy đầu hủ đập đầu tự sát đi a. "Thì ra là trộm vật" Triệu Hàn Kỳ đặt chén trà xuống, bình thân mở miệng giọng không nóng không lạnh nhưng lại có lực sát thương rất lớn với vị cô nương nào đó.

"Triệu Hàn Kỳ" Bạch Kiếm Anh nghiêng răng nghiêng lợi, nàng chính là Tuyết Anh là thần trộm nổi tiếng. Hần lại có thể xem nàng là một tên trộm vặt, khinh người quá đáng. Bạch Kiếm Anh nàng thật sự tức muốn thổ huyết mà. Triệu Hàn Kỳ, tên lưu manh, vô sỉ...

"Phụ của bản vương không có gì chỉ có người, nếu người cần có thể mang bản vương về" Triệu Hàn Kỳ tựa tiểu phi tiểu nói, ánh mắt chứa chút tia hứng thú nhìn Bạch Kiếm Anh. Nàng còn không hỏi xem hần là ai, dám đến vương phủ của hần trộm chính là không cần mạng sống nữa.

Bạch Kiếm Anh khoe môi kịch liệt co rút, nàng là thần trộm đi trộm đồ chứ không phải hái hoa tặc cướp sắc mang hần về làm gì?

"Ta mang người về làm gì chứ? Chỉ thêm tốn cơm, bản cô nương cũng không nhiều tiền như vậy, nhị vương gia bớt trêu chọc đi"

Triệu Hàn Kỳ không tỏ ý gì khó chịu, lại bắt chợt đứng dậy tiêu sái đi về phía Bạch Kiếm Anh, hần tiến một bước nàng lại lùi một bước. Nhị vương gia này lại mang đến cho nàng cảm giác lo lắng, ánh mắt lạnh lẽo của hần như đóng băng nàng vậy. Hần là có ý định gì.

Triệu Hàn Kỳ thấy đáng vẻ của nàng thì nhếch môi, dù thân thể có ra sao thì bản tính cũng chỉ là một tiểu cô nương. Bước chân liền nhanh hơn một chút. Ép nàng vào sát tường, dùng hai tay chặn nàng lại.

Bạch Kiếm Anh thật sự không còn biết nên phản kháng thế nào, vốn dĩ nghĩ nếu hần muốn đấu với nàng nàng sẽ cùng hần đấu, sẽ xảy ra đại chiến ai mà ngờ được hần lại như vậy chứ. Hần muốn làm gì nàng, đêm khuya thanh vắng nam nữ ở chung một phòng... Bạch Kiếm Anh nghĩ đến liền đỏ mặt định ra tay thì lại bị hần điểm huyết.

"Triệu Hàn Kỳ người làm gì?"

Triệu Hàn Kỳ nhìn sắc mặt đủ loại biến hóa màu sắc của nàng trong mắt liền xuất hiện ý cười mà chính hắn cũng không nhận ra. Đầu óc nàng rốt cuộc là suy nghĩ đến chuyện gì, suy nghĩ của nàng cũng thật phong phú đi.

"Làm gì ngươi nên biết rõ chứ?" Triệu Hàn Kỳ nhếch môi cười âm hiểm. Càng ép sát nàng hơn, Bạch Kiếm Anh lại có thể sợ đến nỗi không dám mở mắt ra. Triệu Hàn Kỳ đáng chết, nàng phải làm sao đây chứ. Trong lúc hai cơ thể gần như dính sát vào nhau thì khăn che mặt của nàng lại rơi xuống, Bạch Kiếm Anh mở to mắt cả kinh lần này chết thật rồi. Nếu hắn biết thân phận thật của nàng thì việc trả thù chẳng phải càng khó khăn sao?

"Ngày mai thành thân rồi, không ngờ lại nhớ bản vương đến mức chạy đến đây" Triệu Hàn Kỳ nâng cằm nàng lên cười tà mị, ánh mắt trêu chọc nhìn nàng. Hoàn toàn không có chút gì gọi là kinh ngạc, hắn đã biết từ sớm lại còn trêu chọc nàng.

"Ngươi rốt cuộc còn biết chuyện gì?" Bạch Kiếm Anh ánh mắt phức tạp nhìn hắn, con người này thật sự không thể trêu vào mà.

"Tất cả, chỉ có cơ thể vương phi là chưa biết" Triệu Hàn Kỳ ánh mắt kì lạ nhìn Bạch Kiếm Anh sắc mặt đỏ hồng trong lòng mình liền cảm thấy buồn cười. Nha đầu, da mặt quá mỏng phải từ từ dạy dỗ thêm.

"Biến Thái, ngươi làm sao lại biết được" người nàng sắp nóng đến chín rồi. Nàng từ trước đến nay chưa từng tiếp xúc thân mật với nam nhân, hắn lại có thể như vậy.

"Bản vương muốn biết thì sẽ biết thôi"

Triệu Hàn Kỳ mặt càng sát với nàng hơn, rõ ràng là muốn trêu chọc nàng. Bạch Kiếm Anh liền nhanh nhẹn đoạt lấy mặt nạ bạc của hắn. Vốn chỉ muốn xem dung nhan của hắn ra sao? Có xấu như người khác nói không. Không ngờ mình lại đứng hình như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Phía sau lớp mặt nạ lại có thể là gương mặt tuấn mỹ, từng đường nét trên khuôn mặt vô cùng đẹp đẽ, mê người. Có thể thấy sống mũi cao thẳng, môi đỏ mọng, cùng với mái tóc trắng càng trở nên tà mị. Cả nữ nhân như nàng cũng ghen tị a. Đúng là cực phẩm hiếm có trên đời. Bạch Kiếm Anh nhìn đến tim muốn nhảy ra ngoài. Tên nào dám nói hắn bị hủy dung, xấu xí nàng liền đập chết tên đó. Triệu Hàn Kỳ xấu xí trên đời này còn có nam nhân nào soái sao?

"Mau lau nước miếng" Triệu Hàn Kỳ mày đẹp nhướn lại nhìn nữ nhân trước mắt đang lau miệng. Vừa rồi còn nhìn hắn như thịt mà muốn ăn =.= nữ nhân thật quá đáng sợ. Là hắn sợ ý rồi, Bạch Kiếm Anh lại có công lực cao như vậy chỉ trong chớp lát liền tự giải được huyết đạo. Ma Cô của Ma ung đúng là không dễ đối phó. Hừ.

Bạch Kiếm Anh lúc này thật muốn tìm cái lỗ nào chui xuống. Quá mất hình tượng, rõ ràng đến đây để trộm lại có thể bị Triệu Hàn Kỳ biến thành bộ dạng này, truyền ra ngoài nàng thật sự không còn mặt mũi nào gặp người khác nha. Thật sự không có tiền đồ. Chỉ trách hắn quá yêu nghiệt thôi.

"Ngươi bây giờ muốn gì? Đừng nghĩ mình soái rồi bắt nạt tiểu cô nương yếu đuối như ta" Bạch Kiếm Anh chỉ Triệu Hàn Kỳ nói, muốn động thủ xem ra nàng không đánh lại hắn rồi. Đánh tính đến cách khác.

"Ta còn hỏi ngươi muốn gì? Đêm hôm chạy đến phòng ta, còn nhìn ta bằng ánh mắt đó. Tiểu cô nương yếu đuối? Còn không nghĩ lại mình như thế nào" Triệu Hàn Kỳ nhếch môi. Lời nói của nha đầu thật khó lọt tai, hắn không sợ bị nàng ăn mất thì thôi nàng lại sợ cái gì?

"..." Bạch Kiếm Anh hoàn toàn câm nín.

"Bản vương muốn cùng ngươi làm một giao dịch"

Bạch Kiếm Anh dùng khinh công đi ra khỏi vương phủ. Hừ chết nàng rồi, cũng may hắn không làm khó nàng.

"Tiểu thư" là Hạ Băng và Hạ Tuyết."Các ngươi đi đâu?" Bạch Kiếm Anh nhìn Hạ Băng và Hạ Tuyết, tại sao lại chạy đến đây?

"Tiểu thư à, còn không phải vì ngươi sao? Người mà có chuyện gì Hạ Băng làm sao đền lại cho Ma Tôn, Quý Mẫu đây" Hạ Băng và Hạ Tuyết nhìn Bạch Kiếm Anh không sao liền cảm thấy yên tâm.

"Ta làm sao được chứ, Triệu Hàn Kỳ không sợ ta thì thôi ta làm sao sợ hắn" Vị tiểu thư nào đó nói dối không chớp mắt.

Triệu Hàn Kỳ thân người cao lớn đứng trên cây to gần đó. Nghe những lời này đột nhiên cảm thấy không lọt tai, lúc này là nữ nhân nào mặt mày đủ loại biểu tình đặc sắc trong lòng hắn còn không dám phản kháng vậy a?

"Nhưng mà Triệu Hàn Kỳ lại vô cùng yêu nghiệt nha, chính cực phẩm mỹ nam tử" nói đến đây còn không cần mặt mũi đưa hai tay áp vào má nóng hổi đỏ lên, một bộ mặt si mê. Hạ Băng, Hạ Tuyết liền khinh bỉ tiểu thư lại háo sắc như vậy.

Vào tai Triệu Hàn Kỳ đột nhiên tâm trạng trở nên tốt một chút, xem như nha đầu có mắt nhìn.

"Như vậy hai người quyết một trận sinh tử sao? Nhị vương gia chết rồi à" Hạ Tuyết thông qua lời tiểu thư nói đã thấy mặt của nhị vương gia, liền không phải đã giao đầu, lời vừa nói liền bị cốc đầu.

"Người nghĩ lung tung gì vậy, không đến mức đó. Về kể các người nghe, mai ta còn phải thành thân" Bạch Kiếm Anh nói xong liền kéo Hạ Băng Hạ Tuyết về.

Bạch Kiếm Anh đi, Triệu Hàn Kỳ liền nhảy xuống đất, còn biết ngày mai phải thành thân? Lại dám đi đến phủ hấn trộm, nha đầu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thành Thân

"Tiểu thư thật xinh đẹp" Hạ Băng, Hạ Tuyết hai mắt ngưỡng mộ nhìn nàng. Không hổ danh Ma Cô của bọn họ, vừa tài giỏi vừa xinh đẹp. Từ sáng sớm gà còn chưa có gáy nàng liền bị hai người họ kéo dậy.

Bạch Kiếm Anh hồng y tân nương đỏ rực, gương mặt ngày thường đã xinh đẹp nay được trang điểm tỉ mỉ càng thêm tuyệt diệu, có thể nói khuynh quốc khuynh thành không sai. Đôi mắt to tròn trong suốt nhìn vào gương, hi phục đỏ rực thật xinh đẹp. Nhưng nàng vẫn không hài lòng lắm, xinh đẹp thì có xinh đẹp nhưng thật rườm rà. Đầu một lát lại phải đội mũ phượng được dát bằng vàng thật sự rất nặng, còn phải trùm khăn đỏ. Nàng còn nghe nói tất cả thứ này đều tự tay Triệu Hàn Kỳ chọn lựa cho người đem đến.

Về phần hôn lễ đều là do người trong tướng phủ cùng vương phủ chuẩn bị ai ai cũng đều bận rộn. Còn nàng trong vai ngốc từ đại tiểu thư hằng ngày cũng chỉ biết ăn, ngủ xong lại đi dạo chơi. Thật sự làm một đại tiểu thư nhàn rỗi, làm Bạch Ngọc Lan bận bịu giúp nàng thu xếp mọi thứ ngoài kia tức muốn điên lên nhưng vẫn phải nhẫn nhịn, chỉ sau hôm nay Bạch Kiếm Anh liền rời khỏi phủ thừa tướng. Nhị vương phi? Bạch Kiếm Anh dù xinh đẹp thế nào cũng chỉ là một ngốc tử, nhị vương gia không gần nữ sắc sao lại có thể chú ý đến, không lâu sau không chừng bị hấn hưu cũng nên. Cho nên mấy ngày hôm nay cũng không gây khó dễ với nàng.

"Nghĩa phụ, nghĩa mẫu nhận được tin tức chưa" Bạch Kiếm Anh ngồi xuống giường, ánh mắt hướng về phía Hạ Băng, Hạ Tuyết.

"Hiện giờ chắc chắn sớm đã biết" Hạ Băng

"Tiểu thư, người định thế nào?" Hạ Tuyết

Bạch Kiếm Anh xoa xoa mi tâm, nghĩa phụ nghĩa mẫu nàng biết được không chừng lại đến cướp tân nương cũng nên, chuyện này phải xem giải quyết. Việc nàng muốn trả thù mà trở về phủ thừa tướng, họ sớm đã không đồng ý, mọi chuyện là nàng tự quyết. Hiện giờ lại gả cho nhị vương gia ác ma Triệu Hàn Kỳ. Nàng thành thân với hấn cũng chỉ vì mục đích trả thù của mẫu thân, mẫu thân nàng cùng thái hậu chính là tỷ muội tốt, không chừng sẽ biết chuyện năm xưa. Mà nàng hôm qua đã giao dịch với Triệu Hàn Kỳ hấn giúp nàng giữ bí mật giúp nàng điều tra, nàng làm giúp hấn 3 điều. Nhưng hấn lại nói 3 điều khi nào cần sẽ nói với nàng. Lần này có hấn giúp đỡ nhất định sẽ dễ dàng hơn Nàng một khi điều tra ra phủ thừa tướng có dính líu vào cái chết của nương nàng, đừng trách nàng không niệm tình thân. Ma Tôn, Quỷ Mẫu nhà nàng lại biết tin hiện giờ chỉ có thể đến đâu tính đến đó. Họ cũng sẽ không tùy tiện xông vào cướp người, sẽ không làm ảnh hưởng đến kế hoạch nàng trả thù.

""Không cần lo"

"Đại tiểu thư, chuẩn bị xong chưa. Nhị vương gia bọn họ đã đến" Hi Nương bên ngoài đi vào thúc giục "sau còn chưa xong vậy" Hi nương nhanh chóng giúp nàng đội mũ phượng, trùm khăn đỏ lên đầu. Bạch Kiếm Anh lúc này khó chịu muốn chết. Đầu nặng trĩu nhiều trang sức còn thêm mũ phượng, nàng lúc này chính là có cảm giác muốn chạy khỏi đây đào hôn.

"Nặng quá đi mất, ta không thành thân nữa được không?" Bạch Kiếm Anh đỡ đầu, hôn lễ ở vô đại thật phiền phức.

"Không được" Hi nương nghe xong vội vàng lên tiếng, mối hôn sự này thành bà ta nhất định được bao lì xì rất lớn nha. Còn nếu đại tiểu thư ngốc này mà rời đi bà ta chính là chẳng phải đến phủ vương gia lấy quan tài miễn phí sao?

Bạch Kiếm Anh bất mãn chu miệng anh đào lên bộ dáng vô cùng đáng yêu. "Mau đi thôi" Hi nương dẫn Bạch Kiếm Anh ra ngoài, Hạ Băng và Hạ Tuyết cũng nhanh chóng đi theo.

Đúng là người hoàng tộc thành thân. Xung quanh dân chúng bàn tán, ngưỡng mộ. Hơn hai trăm món sính lễ, lụa đỏ lại trải dài từ vương phủ đến tận thừa tướng phủ. Vị tân nương nào đó nhân lúc không ai chú ý liền vén váy đỏ trên đầu để quan sát mọi thứ, cái tên vương gia này cũng thật giỏi chỉ trong ba

ngày liền đã chuẩn bị xong nhiều thứ như vậy. Từng cử chỉ của nàng đều lọt vào tầm mắt của Triệu Hàn Kỳ, gương mặt lạnh lùng liền dịu đi một chút.

Triệu Hàn Kỳ hôm nay một thân hi phục màu đỏ thẫm, tóc vấn lên cài bằng ngọc quan. Gương mặt yêu nghiệt đêm qua mà nàng nhìn thấy được che lại bằng chiếc mặt nạ bạc thường ngày. Dáng người cao lớn hiên ngang trên ngựa. Trên người không ngừng tỏa ra hàn khí người dân xung quanh thật sự là không dám đứng gần. Nếu hắn bỏ đi mặt nạ trên mặt thì không biết sẽ đẹp trai đến nhường nào nha, Bạch Kiếm Anh suy nghĩ xong liền muốn tự đập một phát vào đầu mình. Bệnh mê trai lại bộc phát rồi a.

Bạch Kiếm Anh được Bạch Thừa Ngôn đưa lên kiệu còn bày ra dáng người cha tốt dặn dò nàng:

"Anh nhi gả đến nhị vương phủ rồi không được nghịch làm phiền đến vương gia, ở đó phải sống tốt có biết không. Phụ thân rất lo cho ngươi..." Bạch Thừa Ngôn ngoài mặt lo lắng bên trong không biết đã vui mừng biết bao khi đuổi được Bạch Kiếm Anh đi. Nàng ở đây chỉ mấy ngày mà không biết đã gây ra bao phiền phức.

Bạch Kiếm Anh ngàn lần khinh bỉ, diễn cho ai xem vậy chứ? Nếu yêu thương nàng như vậy tại sao còn vứt đến miếu hoang.

"Ta không ngược đãi nàng, nhạc phụ lo cái gì?" Triệu Hàn Kỳ đặc biệt cảm thấy lão già này rất âm hiểm lại phiền phức, cản trở hắn thành thân. Câu nói của hắn như tạt một gáo nước lạnh vào mặt Bạch Thừa Ngôn. Bạch Kiếm Anh âm thầm hướng ngón tay cái về phía Triệu Hàn Kỳ, nói rất hay nàng bắt đầu có hảo cảm với hắn rồi a.

"Khỏi kiệu" Triệu Hàn Kỳ hô to kiệu hoa liền xuất phát hướng về phía nhị vương phủ.

Làm lễ thành thân xong Bạch Kiếm Anh được đưa về phòng. Chỉ là một cái hôn sự ở cổ đại lại phiền phức như vậy. Nóng chết nàng rồi, Bạch Kiếm Anh thuận tay ném luôn khăn đỏ trên đầu xuống.

Cửa phòng lúc này đột nhiên bị mở ra, Bạch Kiếm Anh vốn dĩ vừa mới uống được một ngụm trà chưa kịp nuốt cuốn liền phun tất cả ra ngoài. Sáng đến giờ bận rộn muốn chết nàng quên mất hai người quan trọng này a.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Vương Phi, Bớt Thương Tâm A

"Nghĩa phụ, nghĩa mẫu..." Bạch Kiếm Anh thở phào nhẹ nhõm cũng may chỉ có hau người, nếu đem cả Ma cung đến thì thật sự phiền phức rồi. Nàng còn không biết họ yêu thương nàng thế nào sao, đến đây là vì lo lắng cho nàng.

"Anh nhi, nghĩa mẫu nhớ con muốn chết. Sao lại gầy đi rồi, họ ngược đãi con đúng không?" Quý Mẫu vừa nhìn thấy nàng liền chạy đến nhìn bộ dáng nàng mà thương tâm khóc lóc.

Hạ Băng, Hạ Tuyết dư thừa đứng một bên chuyện gia đình người ta hai nàng xen vào làm cái gì. Nhưng vẫn cảm thấy Quý Mẫu làm hơi quá thì phải, bọn họ rõ ràng cảm thấy tiểu thư càng ngày càng da thịt hơn, một ngày ăn không biết bao nhiêu món. Mấy hôm nay Hạ Băng và Hạ Tuyết chỉ cảm thấy cả tướng phủ bị tiểu thư ngược đãi thôi thì phải.

"Con đó mới đây đã xuất giá, không báo cho ta một tiếng. Mau về với ta" Quý Mẫu kéo tay Bạch Kiếm Anh. Nghĩa nữ bọn họ yêu thương, chăm sóc từ nhỏ nuôi đến xinh đẹp như vậy làm sao nói gả là gả được chứ.

"Nghĩa phụ, nghĩa mẫu con chỉ muốn trả thù. Sẽ không thật sự gả đi" Bạch Kiếm Anh thật không biết nói làm sao, rõ ràng là đang giả vờ khóc lóc nàng nhìn sơ qua liền đã biết. Quý Mẫu này làm gì mà mềm yếu như vậy

"Không được, trở về muốn trả thù để nghĩa phụ giúp con tìm cách giết hắn. Bạch Thừa Ngôn không dễ đối phó như con nghĩ, không được mạo hiểm tính mạng như vậy" Ma Tôn rất nghiêm túc nhìn nàng. Bạch Thừa Ngôn này hắn hiểu quá rõ con người vô tình vô nghĩa, luôn nghĩ cho lợi ích của bản thân sẽ không niệm tình thân. Bạch Kiếm Anh bề ngoài lạnh lùng, sát đá nhưng nội tâm quá thiện lương sẽ không đầu lại hắn.

"Con không chỉ muốn giết ông ta mà còn muốn làm rõ cái chết của mẫu thân. Mẫu thân con tuyệt đối là không phải tự dung mà chết" Quyết định này của Bạch Kiếm Anh vô cùng nghiêm túc, nàng nhất định không thể để cái chết mẹ nàng như vậy. Giết người thì phải đền mạng, đó chính là nhân quả. Trả được thù cho mẫu thân dù có chết nàng cũng cam tâm, dù gì cũng xuống địa ngục một lần rồi, xuống một lần nữa thì có sao chứ.

"Con đừng nghĩ dễ dàng như vậy, ở đây thế lực Ma Cung không nhiều làm sao có thể bảo vệ an toàn cho con. Lần thành thân này dù có là giả đi chăng nữa thì sau này con còn có thể lấy ai khác?" Ma Tôn khô tâm nói, nghĩa nữ của ông ta từ nhỏ đã cứng đầu như vậy muốn nó thay đổi suy nghĩ là chuyện không dễ dàng gì. Ông ta thật ra cũng không phải lo chuyện thành thân, chuyện Ma Tôn lo nhất chính là tính mạng của Bạch Kiếm Anh. Bạch Thừa Ngôn đầu phải người dễ dàng đối phó, năm đó suýt chút ông ta đã chết dưới tay Bạch Thừa Ngôn.

Còn Triệu Hàn Kỳ con người này cũng không phải quá tệ đi, lại rất có thể lực, nhân tài hiếm có nếu thật sự nghĩa nữ của họ thật sự gả cho hắn cũng rất tốt, rất xứng đôi. Nhưng mục đích Bạch Kiếm Anh lấy Triệu Hàn Kỳ chỉ muốn ở lại đây trả thù, không xuất phát từ tình cảm làm sao có thể ở bên nhau. Sau này có hối hận cũng không kịp. Chưa kể Triệu Hàn Kỳ này không biết có biết tình cảm là thứ gì hay không.

Bạch Kiếm Anh cũng từng nghĩ đến chuyện này nhưng mà đối với nàng tình cảm nam nữ không quan trọng, chỉ cần trả thù đánh đổi bất cứ giá gì cũng được. Dù sao lấy được một cực phẩm nam nhân như Triệu Hàn Kỳ cũng không có lỗi vốn. Mượn thể lực của hắn đi làm loạn cũng không ai dám đụng tới sợi tóc của nàng.

“Rầm” cánh cửa lại một lần nữa bị đập ra. Triệu Hàn Kỳ hỷ phục tuần mỹ hàn khí bắn về phía Bạch Kiếm Anh. Hắn là đến đây để tham kiến "nhạc phụ, nhạc mẫu" không ngờ nghe được một màn này.

“Đã là người của bản vương còn muốn gả cho người khác?” Bạch Kiếm Anh muốn nghĩ cũng đừng hòng nghĩ đến. Đã là người của hắn thì đừng hòng rời đi. Bạch Kiếm Anh hiện giờ chính là người của hắn, à nhị vương phi cho su cô chết cũng phải là ma của vương phủ. Vừa mới gả cho hắn liền suy nghĩ như vậy, hừ, có mơ cũng không được đâu.

Mà Bạch Kiếm Anh lúc này còn cảm thấy nóng nực, hiện tại gặp tăng băng Triệu Hàn Kỳ lại như trong phòng đang có máy lạnh vậy, lạnh muốn chết. Người của hắn? Khi nào nàng thành người của hắn, thật muốn xông đến đánh chết hắn. Nghĩ đến cái màn hồi tối hôm qua liền kiềm nén cảm xúc lại, xem như hắn đẹp trai nể mặt hắn.

“Triệu Hàn Kỳ” cả phòng đồng thời kinh ngạc.

“Nhạc phụ, nhạc mẫu đã lâu không gặp” Triệu Hàn Kỳ môi hơi cong lên chút ý cười. Đã lâu không gặp? Bọn họ có quen biết nhau sao? Gương mặt Bạch Kiếm Anh lúc này thật sự là vô cùng phong phú và đa dạng. Tại sao vẫn cảm thấy mấy từ nhạc phụ, nhạc mẫu Triệu Hàn Kỳ gọi rất thuận miệng nha, mà nàng thì lại rất không lọt tai. “Mọi người quen nhau sao? Còn người nữa, nhạc phụ, nhạc mẫu bản tiểu thư nghe không lọt tai chút nào” Bạch Kiếm Anh lườm Triệu Hàn Kỳ.

“Ta từng nợ họ một mạng” Triệu Hàn Kỳ cũng không tức giận vì lời nói của nàng. Ý cười trên môi càng rõ ràng hơn.

Năm đó Triệu Hàn Kỳ còn là nhị hoàng tử, lúc ấy cũng chỉ mới 10 tuổi. Hắn cùng với Triệu Hiên đại hoàng tử cũng là hoàng đế hiện giờ chính là huynh đệ ruột. Triệu Hàn Kỳ lúc ấy chỉ một lòng muốn giúp đại hoàng huynh đăng cơ. Mà trong cung vì ngôi vị hoàng đế, vì ngai vàng đều không từ thủ đoạn. Mọi người bên ngoài chỉ thấy người hoàng tộc sung sướng, cuộc sống giàu có tốt như thế nào đều cảm thấy ghen tị. Không ai có thể hiểu được sự tình bên trong hoàng cung các hoàng tử vì ngai vàng mà luôn tìm cách hãm hại nhau, giết hại huynh đệ. Phi tần tranh sủng mà đấu đá lẫn nhau. Mà đại hoàng tử Triệu Hiên và nhị hoàng tử Triệu Hàn Kỳ từ nhỏ đã thông minh, được hoàng thượng yêu thương vô cùng chính là cái gai trong mắt của bọn hoàng tử. Triệu Hàn Kỳ với Triệu Hiên tình cảm huynh đệ vô cùng tốt, luôn điu dặt lẫn nhau. Triệu Hàn Kỳ đối với ngai vàng không có hứng thú chỉ thích tự do. Lần đó Tứ hoàng tử Triệu Vân là nhi tử của Hiên phi vì muốn tranh đoạt hoàng vị vì âm mưu sát hại Triệu Hiên, Triệu Hàn Kỳ lần đó vì cứu Triệu Hiên mà rơi xuống Ma cốc, mà nơi đó chính là lãnh địa của Ma cung. Được Quý Mẫu trị thương giúp vì lúc ấy trúng độc, tuy đã được giải nhưng vì ảnh hưởng của độc được mà tóc của hắn lúc ấy đã bạc trắng. Đủ để thấy loại độc đó độc như thế nào, vừa ra tay liền muốn lấy mạng người khác. Cũng may khi đó gặp được Quý Mẫu nếu không khi đó tính mạng khó mà giữ được.

“Vẫn còn nhớ” Quý Mẫu và Ma Tôn đối với Triệu Hàn Kỳ này thật ra cũng có hảo cảm. Năm đó là bọn họ cứu hắn, ở lại Ma cung cũng gần cả tháng. Trong thời gian đó hai người họ cũng cảm nhận được Triệu Hàn Kỳ là người thế nào. Mà chuyện cách đây đã 10 năm, tiểu tử này vẫn còn nhớ đến thật sự rất có tình nghĩa.

“Dù sao đi nữa con cũng không về” Bạch Kiếm Anh bây giờ mới hiểu được nguyên nhân hắn biết thân phận của nàng. Nhưng nàng đối với hắn tại sao không có ấn tượng gì nhỉ?

“Con...” Ma Tôn tức giận, nếu để Bạch Kiếm Anh ở lại bọn họ làm sao có thể an tâm được? Nếu chuyện nàng quay về trả thù bị bại lộ Bạch Thừa Ngôn nhất định không để yên cho nàng như vậy.

“Đã là vương phi của ta còn muốn chạy đi đâu chứ? Gả cho bản vương chính là người của bản vương, có bản vương ở đây xem ai dám đụng tới nàng” Triệu Hàn Kỳ chắc chắn nói. Nàng cả đời này là người của hắn, cho duy là ai cũng không thể làm khó nàng.

Ma Tôn, Quý Mẫu cũng người một chút. Tiểu tử này không phải động tâm với nghĩa nữ nhà bọn họ chứ? Con người này bọn họ cũng không thể hiểu rõ nhưng lời nói của hắn chính là không muốn để Bạch Kiếm Anh đi, nói nàng chính là vương phi của hắn, hắn sẽ bảo hộ nàng không ai được đụng tới một sợi tóc của nàng. Nếu đối với người khác bọn họ còn không tin nhưng Triệu Hàn Kỳ này lại khác nếu hắn không thích tuyệt đối không quan tâm, nàng có sống hay chết cũng là chuyện của nàng. Thật không ngờ bọn trẻ phát triển tình cảm nhanh như vậy a. Vậy bọn họ cũng không cần lo lắng nhiều nữa, có Triệu Hàn Kỳ ở đây sẽ không ai làm hại được Bạch Kiếm Anh, giả lại hắn còn có Hàn Âm cung so với Ma cung cũng có thể nói thực lực ngang bằng. Để nàng ở đây một thời gian chắc là sẽ không có chuyện gì.

“Triệu Hàn Kỳ ta không cầu người trả ân tình gì. Chỉ mong người giúp ta chăm sóc nó thật tốt” Quý Mẫu nhìn Triệu Hàn Kỳ nói.

“Được” Triệu Hàn Kỳ

Bọn họ đi một chuyến này xem như uống công vẫn không thuyết phục được tiểu nha đầu trở về. Chỉ đành theo quyết định của nàng, nàng cũng không còn nhỏ sẽ tự có chính kiến của bản thân bọn họ không thể ngăn cản nữa. Nhưng dù có chuyện gì xảy ra vẫn còn có nghĩa phụ, nghĩa mẫu bọn họ đứng ở phía sau giúp nàng.

“Anh nhi con phải cẩn thận” Quý Mẫu nhìn Bạch Kiếm Anh nói một câu liền rời đi cùng Ma Tôn.

Bạch Kiếm Anh mặt hơi cay một chút, từ trước đến nay chỉ có hai người họ đối với nàng tốt nhất, cho nàng biết cái gì gọi là tình cảm gia đình. Từ khi xuyên đến đây sống ở Ma cung, chưa ai có thể bắt nạt nàng. Họ luôn yêu thương, bảo hộ nàng. Nàng muốn trả thù chắc chắn sẽ không dễ dàng, nếu xảy ra chuyện...

“Vương phi, bớt thương tâm a” âm thanh lạnh lẽo làm Bạch Kiếm Anh thoát khỏi suy nghĩ. Thật là phá hoại cảm xúc của người ta à.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đêm Động Phòng

Trên gương mặt Triệu Hàn Kỳ xuất hiện ý cười, nhìn thân hình nhỏ nhắn cuộn tròn trong chăn. Lại khẽ nhìn qua Hạ Băng, Hạ Tuyết phát tay. Hạ Băng, Hạ Tuyết có gốc cũng hiểu Triệu Hàn Kỳ đang muốn đuổi người. Hạ Băng, Hạ Tuyết nhìn Bạch Kiếm Anh một cái đành không cam tâm đi ra ngoài. Tiểu thư người phải bảo trọng.

Triệu Hàn Kỳ cời y phục ngoài ra đặt cạnh y phục tân nương lúc này Bạch Kiếm Anh cời ra, chỉ để lại một lớp áo mỏng, mặt nạ cũng bỏ ra chuẩn bị đi ngủ.

Bạch Kiếm Anh vốn dĩ muốn ngủ đột nhiên cảm thấy giường lún xuống liền chui đầu ra khỏi chăn, nhìn đăm đăm Triệu Hàn Kỳ như người ngoài hành tinh. Nhưng Triệu Hàn Kỳ lại không quan tâm đến ánh mắt của nàng mà nằm xuống.

“Ngươi làm cái gì vậy?” Bạch Kiếm Anh không nhận được cuối cùng cũng lên tiếng.

“Ngủ” Triệu Hàn Kỳ nhắm mắt trả lời, vương phi nhà hắn ngày càng ngốc rồi.

“Hả? Giường là của ta ngươi mau tìm chỗ khác ngủ” Bạch Kiếm Anh kéo Triệu Hàn Kỳ dậy nhưng dù sao nàng cũng là nữ tử sức đương nhiên không bằng hắn. Ngược lại còn bị hắn kéo ngã xuống giường.

“Vương phi, hôm nay là ngày thành thân của chúng ta. Nàng muốn đuổi phu quân ra ngoài sao? Hừm?” Triệu Hàn Kỳ lật người lại đè nàng dưới thân. Mỗi khẽ nhếch lên tà mị, hai gương mặt cách nhau trong gang tấc.

Bạch Kiếm Anh giờ phút này đột nhiên có cảm giác muốn phạm tội. A, nàng suy nghĩ bậy bạ cái gì vậy? Hôm đó, trong giao dịch còn có hắn không được làm chuyện phu thê nên làm với nàng. Hừ, tất cả lỗi đều tại hắn a, lại trưng ra khuôn mặt yêu nghiệt này. Không suy nghĩ, không suy nghĩ nữa.

Mà lời hắn nói cũng không có sai, đêm tân hôn cũng không thể đuổi hắn ra ngoài. Nếu để người khác biết được thì phải làm sao? Tạm thời để hắn ngủ trong phòng.

“Ngươi ngủ dưới đất” Bạch Kiếm Anh đẩy hắn ra, tay chỉ xuống phía mặt đất. Ngủ chung phòng không sao nhưng không thể ngủ chung giường.

“Không thích” Triệu Hàn Kỳ lãnh đạm nói. Nàng chính là vương phi của hắn, ngủ chung là chuyện thường tình. Hắn làm sao có thể ngủ dưới đất.

Bây giờ nàng mới phát hiện da mặt Triệu Hàn Kỳ rất dày nha. Cái tên này thật muốn nàng động thủ mà. Hôm nay nàng quyết sống chết với hắn.

Trên mái nhà, Kỳ Duệ cùng Hàn Hạo ôm ngực cảm thán. Từ khi nào vương gia của họ trở nên vô sỉ như vậy a.

“Vương gia hình như đối với vương phi rất đặc biệt” Kỳ Duệ nói nhỏ, mắt vẫn chăm chú quan sát bên dưới.

“Đúng vậy, đi thôi tránh phá hoại chuyện tốt của vương gia” Hàn Hạo cùng Kỳ Duệ dùng khinh công rời đi. Vương gia nhà bọn họ không có đoạn tụ, đúng là chuyện tốt nha.

Còn ở phía dưới, Hạ Băng, Hạ Tuyết lén la lén lút quỳ trước cửa phòng Triệu Hàn Kỳ và Bạch Kiếm Anh.

“Hạ Băng ngươi nói xem vương gia và vương phi đang làm cái gì?” Hạ Tuyết khẽ nhìn Hạ Băng nói nhỏ

“Rầm...” trong phòng đột nhiên phát ra âm thanh đồ đạc đổ bể. Làm hai nàng giật bắn mình. Vương phi và vương gia là đang làm cái gì ở bên trong vậy? Chẳng lẽ...

“Hai người đó không phải đang làm chuyện đó chứ?” = = Hạ Băng che miệng lại phòng ngừa bản thân không tự chủ được mà hét lên. Mặt Hạ Băng, Hạ Tuyết lúc này đỏ như gấc. Tiểu thư nhà họ thật sự cùng vương gia... Không phải chứ.

Nhị vương phủ vào sáng sớm, Bạch Kiếm Anh mi mắt khẽ động mở mắt ra liền cảm thấy cả người đau nhức. Tất cả đều tại Triệu Hàn Kỳ tranh giường với nàng, nàng và hắn cứ như vậy đánh nhau. Võ công của nàng so với hắn chẳng là cái gì? Thật tức chết. Đêm qua cứ như vậy ngủ trong lòng hắn.

“Cũng có... Chút ảm áp” Bạch Kiếm Anh đặt tay lên hai má đỏ ửng. Lúc này mới phát hiện Triệu Hàn Kỳ không còn ở trong phòng nữa, mặt trời cũng đã sớm lên cao như vậy có lẽ chỉ có một mình nàng còn ngủ.

Bạch Kiếm Anh liền cảm thấy kì lạ, tại sao hôm nay Hạ Băng và Hạ Tuyết không gọi nàng thức dậy. Vừa đến vương phủ liền bỏ mặt nàng rồi sao, Hạ Băng, Hạ Tuyết đáng ghét. Còn tên Triệu Hàn Kỳ đó nữa đi cũng không có gọi nàng. Nhớ lại đêm qua trong người liền dào dạt cảm xúc muốn đập hẳn.

Bạch Kiếm Anh đi rửa mặt, tùy ý thay một bộ bạch y, vẫn tóc xong cũng không thêm trang điểm liền đi ra ngoài. Tay xoa xoa bụng nhỏ, đói bụng sắp chết rồi. Vừa định chạy đi tìm Hạ Băng, Hạ Tuyết thì nghe thấy tiếng cãi nhau ồn ào ngoài đại sảnh, mà quan trọng là có tiếng của Hạ Băng. Bạch Kiếm Anh nghi hoặc liền chạy ra xem.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sủng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thanh Mai Trúc Mã

“Cái tên khốn kiếp, rốt cuộc cũng để ta gặp lại ngươi” Hạ Băng hai tay chóng hông, gương mặt xám lại. Nhìn về phía hộ vệ Kỳ Duệ của Triệu Hàn Kỳ mà mắng.

“Nữ nhân điên, cô...” Kỳ Duệ cũng không có nhường nhịn mà đáp lại nhưng lại bị Bạch Kiếm Anh cắt ngang.

“Các ngươi thần kinh có vấn đề sao, sáng sớm lại ra đây cãi nhau. Còn cho ta yên tĩnh hay không” Bạch Kiếm Anh lườm Hạ Băng. Rồi đi đến quan sát Kỳ Duệ, cái tên này là ai vậy? Hộ vệ cận thân của nàng được quản giáo rất tốt, Hạ Băng sẽ không tự nhiên mà gây sự được. Trong chuyện này chắc chắn có nguyên nhân gì đó. Người của Bạch Kiếm Anh nàng cũng dám đụng tới, thật chán sống rồi.

“Vương phi, người...” Kỳ Duệ cảm nhận được ánh mắt chứa nồng đậm tia sát khí của Bạch Kiếm Anh, liền cảm thấy lạnh người.

“Hạ Băng, xảy ra chuyện gì?” Bạch Kiếm Anh đi đến ngồi vào ghế thượng trà, đợi câu trả lời của Hạ Băng.

“Tiểu thư không có gì, chỉ là ân oán riêng không đáng kể” Hạ Băng cúi đầu nói, Hạ Băng và Kỳ Duệ tuy từng gặp nhau chỉ có một lần nhưng để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc. Hôm đó là trung thu, Hạ Băng lén trốn ra ngoài đi chơi ai ngờ lại gặp phải Kỳ Duệ. Tên khốn kiếp không những đụng trúng nàng, còn giành lồng đèn với nàng, cả kẹo hồ lô cũng giành với nàng. Nàng mà kể ra không phải sẽ bại lộ chuyện nàng trốn ra ngoài chơi sao, lúc đó thật không biết tiểu thư và Hạ Tuyết xử nàng thế nào.

Bạch Kiếm Anh ánh mắt nghi ngờ đặt lên người Kỳ Duệ.

“Đúng vậy vương phi” Kỳ Duệ ho khan một tiếng liền trả lời, thật ra là hôm đó hắn cũng lén ra bên ngoài xem náo nhiệt. Nếu để Hàn Hạo biết nhất định trách hắn đi một mình không rủ ai.

Hạ Băng thở phào nhẹ nhõm, cái tên đó mà thử nói không đúng thử xem nàng có bấm hấn ra làm trăm mảnh hay không.

“Vậy vương phi bọn thuộc hạ xin cáo lui” Kỳ Duệ nhìn sắc mặt Bạch Kiếm Anh thấy nàng gật đầu một cái mới cùng Hàn Hạo rời đi.

Bạch Kiếm Anh ngáp ngắn ngáp dài, tạm tin bọn họ một lần. Nàng đói rồi không tính toán nữa, ân oán riêng thì để Hạ Băng tự giải quyết đi vậy.

“Tiểu thư, vương gia đang đợi người dùng cơm” Hạ Tuyết báo cáo.

Bạch Kiếm Anh có chút ngạc nhiên bây giờ đã không còn sớm nữa vẫn đợi nàng làm gì vậy? Thật là, nàng quan tâm làm cái gì?

Vừa đi đến đã thấy Triệu Hàn Kỳ đang ngồi trên bàn ăn, vẫn chưa động đũa. Gương mặt vẫn không thay đổi vẫn lạnh lùng như vậy, mặt nạ cũng đã đeo trở lại.

“Ăn thôi ta đói chết đi được, đêm qua đều tại ngươi” Bạch Kiếm Anh oán trách nhìn Triệu Hàn Kỳ, gương mặt phụng phịu đáng yêu. Triệu Hàn Kỳ cũng không nói gì hai người cùng nhau dùng cơm.

Riêng Hạ Băng và Hạ Tuyết đứng một bên nhìn Bạch Kiếm Anh mà nở nụ cười quỷ dị. Tiểu thư bình thường cũng không có thức sớm nhưng cũng không muộn như hôm nay, chỉ có thể là đêm qua ngủ rất trễ. Sáng ra lại cứ oán trách nhìn vương gia. Ăn nhiều như vậy chắc là hao tổn rất nhiều sức lực. Vương gia và tiểu thư hôm qua thật sự đã...

“Chúng ta đi thỉnh an thái hậu” đợi Bạch Kiếm Anh ăn xong liền được Triệu Hàn Kỳ dẫn vào cung. Nàng cũng không có ý kiến gì nhưng mà ra ngoài lại phải giả thành ngốc tử.

Vào hoàng cung Bạch Kiếm Anh đúng là được mở mang tầm mắt, thật rộng lớn, thật hoa lệ. Những bức tượng xung quanh người trong nghề như nàng nhìn sơ qua đã biết được làm bằng vàng thật. Đột nhiên lại cảm thấy ngứa ngáy tay chân, trong hoàng cung đâu đâu cũng toàn đồ tốt a. Nhưng mà có nhiều thị vệ canh gác như vậy, ra tay cũng không dễ.

Triệu Hàn Kỳ ngồi cùng nàng trong kiệu khẽ quay sang nhìn liền thấy ánh mắt nàng sáng lên, nhìn mấy con sư tử làm bằng vàng đặt phía trước cung các phi tần. Bạch Kiếm Anh mãi mê ngắm cảnh vật hoàng cung, nói đúng hơn là ngắm những đồ vật có giá trị mà không để ý đến ánh mắt cùng Triệu Hàn Kỳ.

Kiệu cuối cùng cũng dừng lại trước Từ Ninh cung, Triệu Hàn Kỳ bước xuống kiệu trước, Bạch Kiếm Anh phía sau chuẩn bị tư thế nhảy xuống không ngờ đến lại bị Triệu Hàn Kỳ bế lên. Bạch Kiếm Anh có chút kinh ngạc nhưng rồi cũng trở lại vẻ ngốc tử, ở đây có người nàng đâu thể cùng hắn đánh nhau. Hắn bế nàng vào như vậy cũng đỡ phải mỏi chân, lại nằm trong lòng ngực lên ăn đậu hũ của mỹ nam cũng rất lời nha. Thị vệ cùng cung nữ xung quanh cảm thán, vương gia đối với vương phi thật tốt.

Hắn bế nàng đi vào đến chỗ thái hậu mới buông nàng xuống. Bạch Kiếm Anh đưa mắt nhìn thái hậu, gương mặt trắng mịn, khóe mắt chỉ có chút nếp nhăn xem ra chăm sóc rất kĩ. Ở bên cạnh thái hậu còn có một nữ tử thanh y tầm tuổi nàng, dáng vẻ dịu dàng, gương mặt lại rất xinh đẹp. Nhưng ánh mắt của nàng ta lại không giống vẻ ngoài.

“Mẫu hậu” Triệu Hàn Kỳ chỉ gọi một tiếng cũng không hành lễ, trong cung chỉ có hắn được đặc quyền này.

Bạch Kiếm Anh giả ngốc đứng cạnh bên cũng không hành lễ, nàng dù sao cũng bị ngốc ai có thể nói gì nàng chứ?

Thái hậu thấy nàng như vậy cũng không nói gì ngược lại rất vui vẻ khi nhìn nàng. Ánh mắt bà dịu dàng giống như một người mẹ vậy.

Nữ nhân đứng cạnh bà cũng nhún người hành lễ “Nhị vương gia, nhị vương phi”

“Anh nhi, Kỳ nhi đến đây” Bạch Kiếm Anh liền chạy đến ngồi cạnh bà, sẵn tay lấy mấy cái bánh cạnh đó ăn. Hắn cũng tìm chỗ ngồi xuống.

Bạch Kiếm Anh trong lòng thầm hừ lạnh, nữ nhân thanh y đó rõ ràng thích Triệu Hàn Kỳ, lúc này nhìn nàng còn có ánh mắt khinh thường. Nhưng lại cứ thích giả vờ giả vịt một bộ dáng dịu dàng, nàng ghét nhất chính là loại người này, thích làm bạch liên hoa.

“Thật giống mẫu thân con, ta và bà ấy lúc trước chính là tỷ muội tốt” Thái hậu nắm lấy tay nàng, chăm chú quan sát.

Bạch Kiếm Anh cả người đột nhiên cứng lại cũng nhanh chóng trở lại bình thường. Thì ra thái hậu có quen biết với mẫu thân nàng, liệu có thể từ bà hỏi một số chuyện về năm đó.

“Vương gia, muội lâu lắm rồi mới gặp lại huynh, huynh còn nhớ muội không?” nữ nhân thanh y lên tiếng hỏi Triệu Hàn Kỳ, giọng nói ngọt ngào, làm nam nhân đều phải động lòng.

Triệu Hàn Kỳ nhìn nàng ta một chút lại chậm rãi phun ra một chữ “không”

Bạch Kiếm Anh ngồi một bên cười trộm, thầm đưa ngón tay cái về phía Triệu Hàn Kỳ.

Nữ nhân thanh y thấy Triệu Hàn Kỳ trả lời như vậy liền không khỏi đỏ mặt. Ngọc thủ trong tay áo bấm vào da thịt. Triệu Hàn Kỳ lại không nhớ nàng ta nhưng nàng ta lại không bao giờ quên hắn. Nàng ta từ nhỏ luôn mến mộ Triệu Hàn Kỳ còn nói với phụ thân là quan tri phù muốn gả cho hắn. Cuối cùng thì sao? Hắn từ chối tình cảm của nàng. Nàng ta vốn nghĩ chỉ cần cố gắng có một ngày Triệu Hàn Kỳ sẽ để mắt đến nàng. Không ngờ khi quay trở lại hắn đã thành thân còn là với một ngốc tử. Lúc này khi thấy Triệu Hàn Kỳ bế Bạch Kiếm Anh vào, trong ánh mắt của hắn chỉ có hình bóng của Bạch Kiếm Anh, đâu ai biết nàng ta đau lòng đến mức nào.

“Đây là nữ nhi của tri phủ đại nhân, Thẩm Tư Thanh. Là nữ hài tử lúc nhỏ thường vào cung chơi với con” Thái hậu đối với Thẩm Tư Thanh không ghét bỏ cũng không yêu thích.

Bạch Kiếm Anh bĩu môi thì ra là thanh mai trúc mã. Hừ, bây giờ nam nhân mà Thẩm Tư Thanh yêu thích lại bị nàng lấy mất, không biết nàng ta hận nàng đến mức nào a.

“Không có ấn tượng” Triệu Hàn Kỳ lạnh nhạt trả lời, đối với Thẩm Tư Thanh gì đó hắn thật sự không có chút nào gọi là hảo cảm. Nữ nhân này luôn làm người ta chán ghét, lúc nhỏ thì liên tục bám theo hắn, phiền muộn chết.

Thái hậu nói chuyện với Bạch Kiếm Anh và Triệu Hàn Kỳ, bà còn kể về mẫu thân nàng. Ba người nhìn vào không khác gì một gia đình còn Thẩm Tư Thanh chỉ là một người ngoài, nàng ta muốn xen vào cũng chẳng được. Ánh mắt chứa đầy thù hận hướng về Bạch Kiếm Anh. Cũng chỉ là một ngốc tử dựa vào đâu mà có phúc phận như vậy, nàng ta cái gì cũng hơn Bạch Kiếm Anh nhưng tại sao Triệu Hàn Kỳ vẫn không chú ý đến? Nam nhân này nàng ta nhất định phải có được, cho dù dùng thủ đoạn gì đi nữa.

Bạch Kiếm Anh đương nhiên cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Tư Thanh, càng cố ý giả ngốc ra vẻ còn làm nũng đòi Triệu Hàn Kỳ bế nàng.

Triệu Hàn Kỳ cũng chỉ nhếch môi, cúi người xuống bế nàng. Vương phi nhà hắn không ngờ thích so đo với người khác như vậy. Rõ ràng đang cố ý làm Thẩm Tư Thanh tức giận. Hắn cũng không có ý kiến như vậy chẳng phải hắn rất có lợi sao? Hắn cũng chẳng ưa gì Thẩm Tư Thanh.

Thẩm Tư Thanh tức giận nhưng cũng phải cố gắng giả vờ trước mặt thái hậu và Triệu Hàn Kỳ. Bạch Kiếm Anh cứ chờ xem, có một ngày nàng sẽ lấy hết mọi thứ của ngươi. Cả cái vị trí nhị vương phi đó.

Bạn đang đọc truyện *Ác Ma Vương Gia Cực Sùng Ngốc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.